

# Великоперевізькій



загальноосвітній школі II ступенів



Сячі розумного, доброго, вічного



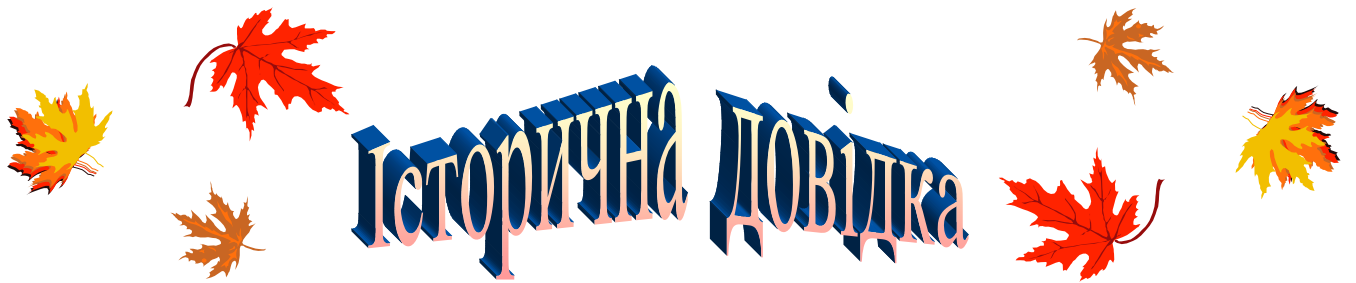
Здавалося, зовсім недавно в Шишацькому районі на Полтавщині була здана в експлуатацію Великоперевізька восьмирічна школа... Час летить дуже швидко, і 28 грудня 2009 року Великоперевізькій загальноосвітній школі I-II ступенів виповнюється 30 років.

За тридцятиріччя шкільний педогогічний колектив зробив вагомий внесок у розвиток освіти. Його можна порівняти з бджолами, бо вчителі теж старанно збирають мед мудрості, щоб віддати його своїм вихованцям. Вони пишаються випускниками, які стали державними та громадськими діячами, керівниками сільськогосподарських підприємств, установ, організацій і просто хорошими людьми.

Сьогодні, незважаючи на існуючі труднощі, працівники школи на чолі з директором, В.В. Кожевником, спрямовує свою діяльність на оновлення матеріально-технічної бази, підвищення науково-технічного рівня вчителів, вдосконалення існуючих та розроблення нових навчальних технологій, впровадження передового педагогічного досвіду в систему діяльності школи, приділяє значну увагу зміцненню зв'язків з батьками учнів.

Нині школа працює над розв'язанням шкільної проблеми району «Удосконалення фахової компетенції вчителя шляхом впровадження ефективних педтехнологій з метою підвищення якості навчально-виховного процесу та розвитку творчої особистості учня в умовах реалізації особистісно орієнтованого підходу до навчання та виховання школярів».

У запропонованому виданні згадаються роки становлення, розвиток, сьогодення та плани на майбутнє шкільного закладу. Нехай ця збірка буде як добра згадка про нашу альма - матір, сторінки її історії, до 30-річного ювілею.



# Історична Довідка

Будівництво сучасного приміщення школи було розпочато в грудні 1977 року, але трохи історії... Спочатку навчання в селі проводилося в церковно-приходській школі, яка в 1890 році була перенесена від річки Псел у центр села, пізніше діти навчалися по хатах, які були розташовані недалеко одна від одної. На сьогоднішній день це та територія, де проживають сім'ї Сегляників, Самсоненок, де зараз знаходиться медпункт і магазин Яворовського. До війни директорами школи були: Яківченко (30-ті роки), Пилипенко І.І., Шинкаренко О. (1934-1938); під час війни І.Колюх, Ф. Марченко. Великоперевізька, спочатку прогресивна семирічка, як її тоді називали, була відкрита на базі початкової школи села в 1949 році, тож влітку минув 60-річний ювілей. У 1949-1950 навчальному році був лише один 5 клас, а в ньому нараховувалося 44 учні, серед яких навчалися і переростки (різновікові діти). Всього з 1-4 класами школа мала 240 учнів. До Великоперевізької школи входили 2 філії комплекти 1-4 класів (с. Самари). Типового приміщення школа не мала. Розташовувалася в селянській хаті, що мала дві великі та одну малу кімнати, ще одна класна кімната знаходилася в приміщенні сільської ради (нині будинок фельдшерсько-акушерського пункту).

У с. Самари приміщення школи теж не було, а знаходилася школа в селянському будинку Тронецького Назара Івановича, де проживав і сам господар. Заняття в школах проходило в дві зміни. Парти були примітивними (на 4 місця), опалення – пічне (дровами і вугіллям), освітлення – гасові лампи. У філії с. Самари вчителями були Дерій Марія Петрівна, Новак Галина Григорівна, Одарченко Дарія Петрівна, Шульга Анастасія Степанівна, Юшко Віра Іванівна. А у Великоперевізькій школі першими вчителями початкових класів були Гребіняк Галина Василівна, Сердюк (Дерій) Олена Савівна, Тхоренко Галина Іванівна, Данішева Поліна Іванівна, яка до 1949 року була завідуючою початковою школою. Пізніше вона стала вчителькою математики в 5 класі, а замість неї в 1-4 класи прибув новий учитель Буасло. У 5 класі працювали вчителі: Чуб Михайло Іванович, Чуб Галина Панасівна. Наступного року прибула вчителька російської мови і літератури Дерій Марія Василівна, потім Мороз Іван Лукич – математик, Мороз Лідія Миколаївна замість вибулої Данішевої П. І. Не вистачало посібників, зошитів, тому писали на газетах. Учні носили з собою чорнильниці. Чорнило не було одноманітним, зате прагнення до навчання було великим. З відкриттям 6-7 класів довелося використовувати новозбудоване колгоспом для контори приміщення на дві класні кімнати (пізніше в тому приміщенні розмістилися дитячі ясла).

У 1950 – 1951 роках у селі з'явилася новобудова – семирічна школи за типовим проектом початкової школи на 4 класні кімнати. Пізніше добудовано ще 2 класні кімнати. Спорудження школи велося методом народного будівництва. У ньому брали участь трудівники колгоспів

ім. Петровського та ім. Шевченка, їх очолювали на той час Бережний Михайло Іванович та Бережний Гнат Пилипович.

У червні 1952 року було проведено перший випуск з семирічної школи.

З 1958 року школа стала восьмирічною. Навчання проводилося в дві зміни. У 1956 – 1957 роках приміщення школи розширене на дві класні кімнати. Було добудовано правий ключ приміщення. У 1958 розширили приміщення за рахунок однієї вузької кімнати. Почалося навчання в одну зміну з 1959 – 1960 н. р. Як по всій Україні, так і у Великоперевізькій школі, крім основного завдання – навчання, багато уваги приділялося вихованню підростаючого покоління за різноманітними напрямками: допомога пристарілим, збір макулатури, металолому та зношеного одягу, догляд пришкольніх ділянок та кролеферми, а влітку – вирощення тутових шовкопрядів, виготовлення альбомів та фотомонтажів на різноманітну тематику, восени – допомога колгоспу ім. Шевченка у зборі моркви, картоплі, буряків, очищенні кукурудзи, заготівлі яблук, виступи піонерських загонів на підшефних фермах з концертами, а на свята у СБК - перед односельчанами. І все це проводилося в цікавому змаганні між піонерськими загонами дружини ім. М. Островського. Влітку учні залучалися до мандрівок по рідній країні.

Протягом всього цього часу країною знань учнів вели такі вчителі: Дерій О.С., Дерій Г.С., Міщенко Г.І., Молька А.А, Левцун Г.А., Півень В.І., Хоменко Н.Ф., Яценко О.П., Галина Геннадіївна і Горпина Іванівна, Дерій М.П., Жук Т.М., Дерій М.В., Пугач К.Т., Сторчун Н.О., Магда Н.Л., Молька П.П., Ільченко Г.М., Марченко М.Ф., Хоменко Л.П., Хорольський Є.А., Бережна Н.Я., Пустова Н.В., Самсоненко В.І., Власенко Н.В., Денисенко В.В., Бобошко М.Г., Злей О.В., Сулименко В.А., Бурцайло Р.Д., Кононенко О.Г., Кононенко М.М., Кулага О.М., Михальцов М.М., Стеценко К.Ф., трохи згодом - Лихач (Говорун) В.В., Тронь Н.Г., Голик В.А., Книш Г.Ф., Магда Н.І., Рудик О.І., Хоролець Г.В., Весна Г.В., Клочко М.Г., Самсоненко Ю.І., Сукач С.П., Король Л.В., Переяслівська М.І., Тараненко Н.В. Шкільною бібліотекою завідувала Чуб Г.П., а з серпня 1976 року - Кононенко О.Г. Чистоту приміщення підтримували Переяслівська Г.П., Небаба М.В., Тронецька О.М., Фарига Г. Ф., Колотай О.М., Молька Н.В., Калін Н.І., Сулименко Є.Й., Кирій Г.А., Колотай Н.С., Бережна С.Ф., Бондарчук У.Л., Борова Л.С.. Смачними обідами частувала Кудря О.А., пізніше - Самсоненко Л.М., Криворотько М.О., Жаботинська Л.І. та Книш С.І., яка готувала обіди будівельникам майбутньої новобудови.

Минав час, і старе приміщення школи потребувало реконструкції, тому правління колгоспу вирішило за краще побудувати нове. У стислі строки була виготовлена технічна документація типового приміщення школи. У грудні 1977 року на спортивний майданчик завезено будівельні матеріали. Керуючим будівництва нового об'єкту призначено Москаленка Миколу Трохимовича. Будівельники із західної України на чолі з Перегінцем В.Ф. та місцева будівельна бригада Бережного М.М. у складі П.І. Говоруна, Д.Ф. Крутька, Г.Й. Небаби, І.І. Кононенка, І.С. Самсоненка, В.І. Логвінова, В.І. Бєлкіна звели стіни та дах майбутньої школи. Місцеві столяри І.Б. Шевкуненко, О.С. Климешенко, І.С. Ярош, В.Г. Король



виготовили вікна і двері, бригада Шульгіна з Миргорода встановила сантехніку та опалення, бригада електриків колгоспу ім. Ілліча на чолі з Закладним Г.В. проклала електропроводку, а бригада Стельмаха із західної України виконала побілку та фарбування. Загальна вартість будівництва, на той час, становила 200 тис крб, (за іншими даними 319 тис крб).

Урочисте відкриття новобудови відбулося 28 грудня 1979 року. Ця подія зафіксована на фото.



За трибуною голова к-пу ім. Ілліча - Павлик В.К., поряд - голова сільської ради Сисюк О.Г., керуючий новобудовою Москаленко М.Т., директор школи Чуб М.І., перед ним на передньому плані заступник голови колгоспу Коротич В.М. Школа – двоповерхова будівля, класні кімнати та службові приміщення розміщені по периметру.

На початок 1979/1980 навчального року було 117 учнів і 16 вчителів. Директором школи, до виходу на пенсію, працював Чуб М.І. Початковий фундамент освіти в кожному учневі закладали такі вчителі, як Новак Г. Гр., Бережна Н.Я., Самсоненко В.І., Тараненко Н.В., Сукач С.П., Рудик О.І. У старших класах знання надавали Чуб М.І., Весна Г.В., Дерій М.В., Пугач К. Т., Кононенко О.Г., Кононенко М. М., Левченко Г.Ф., Король Л. В., Самсоненко Ю.І. Обслуговуючий персонал складався з Бондарчук У.Л., Борової Л.С., Борового М.П.



Кращі учні школи Самсоненко Л. і Линник Ю. тримають символічний ключ від новобудови.



Голова колгоспу вручає символічний ключ від нової споруди на 192 учні, побудованої на кошти колгоспу. У новому приміщенні школи вчителі – предметники розпочали оформлення кабінетів. На другому поверсі у вестибюлі розміщувалась експозиція «П'ятнадцять республік – п'ятнадцять сестер». Згодом на лівому крилі другого поверху був організований музей «Хліба» і експозиція матеріалів «Ким бути?». Та у зв'язку із запровадженням шестирічного навчання все було згорнуто і перенесено до невеличкої кімнатки, яка згодом стала краєзнавчим куточком.

У 80<sup>х</sup> роках до школи прийшли вчителями, старшими піонервожатими, вихователями ГПД Бережна Л. П., Коляда Т.І., Бондарчук Г.Ф., Хорольська Н.І., Молька О.М., Книш Н.М., Венька С. Д., Заїка (Марченко) С.В., обслуговуючий персонал поповнили Говорун Г.А., Колотай О.Г., Книш Т.В.

У 90<sup>х</sup> – Пугач (Линник) М.С., Однолько (Говорун) Л.І., Маренич О.Ю., Тронь Н.Г., Василенко Г.Ж., Тронь О.С., Рябчун В.І., Сукач Н.Г., Луценко Л.М., Петренко І.А., сторожем прийняли Бережну Л.М., гардиробником – Іваненко Н.В., завгоспом – Пугач Н.О., робітником по обслуговуванню – Синіцина В.С. У їдальні працювали Тронь О.І., Жилін Н., Колотай О.Г., згодом -Сулименко Л.І., Крутько В.В., Ричкова Т., Чипенко О.П., Бережна Л.М. Проходив час, проходили зміни і в педколективі. У 2000 роках шкільна сім'я значно змінилася й оновилася. З калейдоскопічною швидкістю змінювалися вчителі англійської мови Кагал В.Г., Грищук С.Ф. і на кінець з 2008 року – В'юн І.В. зупинила потік кадрів. Згодом до школи прийшли вчителями Носик К.Я., Бережна З.М., Криворучко Л.О., Пугач П.М., Шкуратовська З.А., армію обслуговуючого персоналу поповнили Климешенко О. О., Самсоненко Л.С., В'юн М.К., Книш В.М., Дзюба О.Г., Геращенко С.А., Пугач Г.В. Нині в їдальні працюють Книш Т.В. та Пугач Н.О.



## Шкільні будні, звичаї, традиції та свята.

Стало традицією щорічно проводити такі шкільні заходи, як Свято першого дзвінка і традиційний тематичний перший урок, свято квітів, приурочене визволенню села та Полтавщини від німецько-фашистських загарбників, День учителя, Жовтневі свята, Новорічний карнавал, «Веселі старту», «Ану-мо, дівчата», «Ану-мо, хлопці», День юного антифашиста, День Радянської Армії, вогники на Міжнародний жіночий день, ранки на Шевченківські свята, Ленінські дні(читання, суботники, прийоми до піонерів, у комсомол), поїздки ленінськими місцями, участь у мітингах, присвячених Міжнародному дню трудящих усіх країн – 1 Травня та Дню Перемоги, свято прощання з буквариком, свято останнього дзвінка, урочисті вечори, присвячені випускному, а ще зустрічі з учасниками Великої Вітчизняної війни, воїнами - інтернаціоналістами, а згодом і чорнобильцями, цікавими людьми мирних професій, робота на пришкільних ділянках, допомога колгоспу, безліч різноманітних бесід, конкурсів і інших виховних заходів у рамках предметних тижнів.

1980/1981н.р. ознаменувався кадровими змінами. На заслужений відпочинок пішов мудрий, порядний керівник, досвідчений педагог, добрий наставник Чуб М.І. Новим директором районний відділ призначив Чуйкову Раїсу Іванівну з Решетилівського р-ну, яка на цій посаді пропрацювала 2 роки. Педколектив продовжував працювати в звичному ритмі. Хіба що на учнівський колектив було виділено правлінням колгоспу ім. Шевченка кілька гектарів буряка. Першу прополку зробили переважно учні при допомозі вчителів, та вдруге вчителі змушені були за рахунок відпусток переполювати поле. Ця робота виявилася не під силу учнівському колективу.

1983/ 1984н.р розпочався з новим директором школи Бережною Надією Яківною уроком миру. Учні школи прийняли участь у всеукраїнській акції «Я голосую за мир», конкурсі тематичних плакатів «Мир на планеті – щасливі діти», ранок «Живи, книго», у червні учні разом з учителями заготовляли гіллячко для худоби, проводилися інші заходи.

1985/1986н. р. відбулося безліч виховних заходів, серед, яких можна відзначити збір дружини ім. М.Островського «За наше щастливе детство, спасибо, Родина, тебе!», « Хай завжди буде мир». Учителі Бережна Н.Я. та Кононенко О.Г. разом з кращими учнями школи здійснили 10 денну подорож до Карпат. Туристи побували у Рахові, Ворохті, на державному кордоні з Румунією, на горі Хом'як. Та коли приїхали на станцію Яреньки, де директор Михайло Іванович зустрічав подорожуючих автобусом, радості не було меж, дехто навіть розплакався. Привезли багато вражень і багато смерічок, які висадили на шкільному подвір'ї.

1986/1987 н. р. у школі знову кадрові зміни, замість Надії Яківни Бережної директором був призначений Кожевник В. В.

Рік ще запам'ятався цікавою подорожжю до міста-героя Волгограда не так учням, як гідові та вчителям Бережним Людмилі Петрівні та Надії Яківні.



У цьому ж, 1986 році, поповнилася матеріально-технічна база школи: обладнано лінгафонний, фізичний та математичний кабінети.

День за днем, рік за роком спливає час. У шкільні будні вплітаються нові справи, ось і в 1987/1988 н.рр.

вперше була створена виробнича

бригада з числа учнів 7 – 8 класів на чолі з класним керівником 8 класу Бережною Н.Я. та її заступником Переяслівською М.І. по вирощенню брукви в к-пі ім. Ілліча. На 6 га учнями школи вирощений хороший урожай по 460ц з гектара. Найкраще попрацювали Дерій Рома, Швацький Толя, Кудря Алла, Пугач Зоя, Крутько Валя, Клименко Валя, Данилейченко Інна, Небаба Інна, Говорун Оксана, Ключко Леся та інші. Правління к-пу всіх виробників нагородило скромними подарунками. Проведено піонерський збір «Мой труд вливается в труд моей Отчизны», місячник оборонно-масової роботи, конкурс «Будь готовий до захисту Вітчизни», усні журнали, ленінські тижні. Дякуючи директору, матеріальна база школи поповнилася 2 комп'ютерними установками «Іскра», був укомплектований лінгафонний, математичний та фізичний кабінети.

1987/1988 н.р. особливий, до 1 класу чотирирічної школи Г.Гр. Новак набрала 18 учнів. Вихователем призначена Пугач К.Т. Після урочистої лінійки гості школи завітали на перший урок миру до випускників. А шестикласники (голова ради загону Крутько В.) разом з головою сільської ради Кудрею Л.І. та учасником Великої Вітчизняної війни Півнем М.П. провели урок під девізом «Мир тобі, небо, над нами, мир тобі, наша Земля» і на плакаті написали «Ми голосуємо за мир», поставивши там свої підписи.

1988/1989 н.р. увінчався поїздкою в Карпати. Мета подорожі – глибше познайомитися з історією партизанських дій С.А.Ковпака, вивчати природу та клімат Карпат. Група долала 25 – 30 км, незважаючи на втому, екскурсанти були захоплені мальовничими краєвидами гір, милувалися унікальними пам'ятками давнини і зведеними в наш час своєрідними житловими будинками, вшанували пам'ять героїв-ковпаківців. Побували в Яремчі в державному музеї партизанської слави, в с.Яблуниця біля пам'ятника борцям за Радянську владу, у Ворохті – центрі туризму і лижного спорту. Мандрівники були щиро вдячні вчителю Самсоненко Ю.І. за таку незабутню подорож. І понині пригадують колишні екскурсанти, як нелегко було долати гірські дороги, нести важкі рюкзаки, терпіти 20градусний мороз, розтирати приморожені пальці ніг Оксанці...



1989/1990н.р. перш за все ознаменувався новими досягненнями у навчанні. Крутько Валентина учениця 7 класу на районній олімпіаді з української мови і літератури та географії зайняла перше місце, а на обласній – виборола 6 місце з української та 8 місце з географії. Це хороші результати, якщо брати до уваги участь 25 районів області в олімпіаді. Знову поповнилася матеріально-технічна база школи двома комп'ютерами. У березні на мистецьке свято «В сім'ї вольній новій» село відвідав професор Пекінського університету Лань Ін Нянь і був присутній на вшануванні пам'яті Т.Г.Шевченка та на зразковій садибі учителя Самсоненка Ю.І. Заслугове на увагу і робота шкільного КІДу під керівництвом учительки німецької мови Самсоненко В.І., робота технічного гуртка на чолі з Кожевником В.В. Члени гуртка Дерій Р., Жаботинський Р., Кудря О., Кононенко А., Панасенко С., Бережний Ю. та інші сконструювали схожу на картинг модель з тією різницею, що нею можна рухатися по снігу. Радував чудовими піснями і шкільний хор під керівництвом Кононенка М.М. Продовжував роботу університет педагогічних знань на чолі з Бережною Л.П. У червні учень 7 класу Дерій Р. поїхав до міжнародного піонерського табору «Молода гвардія».



У цьому ж таки році за сумлінну роботу члени виробничої бригади були нагороджені профкомом колгоспу ім. Ілліча туристичними путівками до міста - курорту Гагри. Туристи побували в Піцунді, Сочі, Новому Афоні, Сухумі, на катері плавали по Чорному морі, раділи щедрому сонцю, лагідним хвилям Чорного моря.

Прилучаючи учнів до невмирущого джерела - народної пісні, у школі відбулися досвітки під керівництвом Кононенка О.Г. Діти познайомилися з традиційними знаряддями досвіток: прядкою, мотовилом, вертушкою, гребенем і гребінкою, веретенем. Та найбільше захоплення викликав у дітей робочий ткацький верстат, за яким вправно працювала його

господиня Бережна Ганна Пилипівна. Верстат їй дістався у спадок від бабусі, а зараз він є експонатом шкільного музею. На ньому можна і зараз, як і колись, ткати полотно, доріжки і килимки на підлогу.

Ще одна подія, варта уваги, відбулася у квітні 1990 року. Це фестиваль народної творчості педагогічних колективів. На районному огляді вчителі, обслуговуючий персонал школи, старшокласники показали весілля 50 років ХХ ст. і зайняли перше місце. Їм і випала честь 28 травня представляти район на обласному фестивальному святі, на якому зайняли 4 місце.

На районних туристичних змаганнях учні нашої школи вибороли перше місце і поїхали на обласні змагання, та, на великий жаль, участі не приймали через вікові обмеження. Проте, виступаючи в Миргороді, ця ж сама команда у складі Кононенко Л., Клочко М., Клочко Л., Клименко В., Небаби І., Бережної С., Дерій Р., Кудрі Г., Сулименка Г. зайняла 4 місце серед кращих команд області.

З 27 по 30 березня за добросовісне навчання та хорошу поведінку учні школи побували в Білорусії, відвідали Мінськ, Хатинь та інші визначні місця.

15 травня на базі нашої школи відбувся обласний семінар методистів районних відділів культури з питань освіти. До цієї зустрічі була проведена велика підготовча робота. Записали обрядові пісні з вуст учасниць фольклорно - етнографічного ансамблю села – лауреатів телетурніру «Сонячні кларнети» та радіотурніру «Золоті ключі», традиції, звичаї, зібрали необхідний одяг, вишивки, килими, доріжки сільських майстринь, кімнату народознавства поповнили старовинними експонатами. А коли завітали гості, їм було запропонована «Подорож по рідному краю» до якої входили:

1. Весілля в нашому селі (субота і неділя).
2. Село на святвечір.
3. Вечорниці та досвітки (з частуванням варениками та узваром).

Ось як про весілля писали в газетах «Сільські вісті» та «Сільське життя» журналісти:

- « - Чи ви чули, кумо, Роман Бережний одружується на Зої Пугачевій?  
– Та ви що! А в кого весілля гулятимуть?  
- Кажуть, прямо в школі.  
- Оце так дивина, зроду ще такого не було...

І пішла Великим Перевозом звістка про незвичайне весілля. І зійшлося на нього мало не все село. І було на ньому музики та пісень, що й не переслухати. І медяники та коровай, і галушки та вареники. А що вже дружки співучі! Два дні гуляли і втоми не знали... Роль наречених, дружок, світилок, свашок виконували учасники шкільного фольклорно-етнографічного ансамблю «Джерельце».

...У молодій за весільним столом зібралися дружки. Вони в'яжуть весільну квітку з калини і жита. За стародавнім народним звичаєм прибрано й «хату». Вишиті українські рушники, під ними портрет і заповіт Шевченка, уквітчане гільце, зроблене «золотими» руками Катерини Миколаївни Жаботинської.

Батько і мати, а їх роль виконували директор школи Кожевник В.В. та вчителька математики Король Л.В., хлібом-сіллю зустрічають гостей. Виявляється не так легко пробратися до нареченої. «Викуп» за неї вимагають «родичі», і на тарілку лягають крупні купюри того часу.

Починаються переспіви між дружками нареченої та боярами нареченого. А весела свашка пригощає і гостей на весіллі, і гостей у залі медяниками. Троїсті музики не можуть залишити байдужими нікого. Настає хвилина проводів нареченої. З а давнім звичаєм батьки проводжають молодих, збризкують свяченою водою, обсипають житом, цукерками, грішми.

Ті хвилини, що пройшли на українському весіллі, не лише створили хороший настрій присутнім, а й змусили повернутися у той час, коли міцно жили народні традиції і обряди, яким сьогодні ми даємо друге життя». Розробка цього дійства була направлена Переяслівською М.І. на конкурс «Творчі сходинки вчителів Полтавщини» та надрукована в обласному журналі «Постметодика».

1990/1991 н. р. розпочався традиційно першим уроком, який був присвячений темі «Моя земля – земля моїх батьків». На відміну від попередніх уроків, цей був тісно пов'язаний з минулим і сьогоденням нашого села. Урок став початком роздумів про землю своїх батьків, її історію. 117 учнів школи поринули в країну знань, щоб поповнити свій багаж знань новими цікавими знаннями не тільки з основних предметів, але й факультативів за вибором самих учнів, а також щоб навчитися бути хорошими людьми. 12 грудня 1990р. на базі школи був проведений районний семінар вчителів укр. мови та літератури, де учителька вищої категорії Кононенко О.Г. показала відкритий урок та виховний захід «Червона калина – полтавська земля».







*Шкільне свято «Червона калина-полтавська земля».*

*Організатор свята  
О.Г.Кононенко*



А 22 грудня на районному огляді цей захід мали можливість подивитися і представники вчительських та учнівських колективів усіх шкіл. Наступний навчальний рік нічим особливим не відрізнявся. Навчання, проведення цікавих позакласних заходів: свято квітів, приурочене визволенню Полтавщини, «Осінній бал», «Коса – дівоча краса», «Веселі старти», новорічний карнавал, зустріч весни, День Перемоги, останній дзвінок. Це далеко не ввесь перелік тих свят, змагань і конкурсів, що були проведені протягом року.

Головною подією 1992 навчального року було те, що шкільна кімната народознавства отримала Свідоцтво про присвоєння звання шкільного музею № 147 за велику пошуково-дослідницьку та пропагандистську роботу.

Для футбольної команди школи 1993/1994 н.р. стали роками слави, тому що граючи на першість району, вони вкотре обіграли команду з Ковердинобалківської школи з рахунком 8:0 і команду Куйбишанської школи – 3:0. Кубок першості знову залишився в нашій школі. Найкращими гравцями команди були Бережний Тарас, Говорун Валерій, Сулименко Сергій, Павелець Микола, Ключко Роман. На честь 180-річчя з дня

народження великого Кобзаря в конкурсі на кращу декламацію вірша перше місце зайняла Житковська Оксана за уривок із поеми «Гайдамаки» - «Треті півні».

Спортивне свято «Тато і я - спортивна сім'я», яке проходило в спортивному залі школи, зібрало багато вболівальників. Учасники змагань: Книш М.І. і Оля, Клочко Ю.М. і Ліля, Пугач В.М. і Галя, Молька В.Д. і Маринка, Явтушенко І.В. і Наташа. Змагання були насичені естафетами та конкурсами. Вони сприяли розвитку спритності, точності, кмітливості в учасників. Перемогла команда сім'ї Книшів - тата Міші та доньки Олі. А ввечері Людмила Володимирівна Король організувала конкурс «Ану-мо, дівчата». Дівчатка із задоволенням демонстрували свою майстерність в усіх пропонованих конкурсах. Найкращою, за рішенням компетентного журі, стала Женя Король, друге місце по праву зайняла Самсоненко Женя, а третє – судді розділили між Книш Свєтою та Бережною Аллою. 23 грудня Бережна Л.П. провела чергове заняття університету педагогічних знань для батьків «Чи знаєте ви своїх дітей?». У 1995 н. р. нашу школу прославили юні художники, які взяли участь у конкурсі малюнків на тему «Наш край – край великого Гоголя», який організували з нагоди 186 річниці з дня народження М.В. Гоголя дирекція заповідника музею М.В. Гоголя спільно з газетою «Сільське життя». Хороші роботи намалювали учениця 4 класу Молька Маринка - «На другий день після весілля», Самсоненко Женя, учениця 7 класу, - «Майська ніч» або «Утоплена».

Хочеться дещо сказати і про танці.«Танці...Танці...Танці» – так називався вечір, підготовлений Світлою Василівною Заїкою та Вітою Іванівною Рябчун. Люда Данилейченко та Юра Тронь ввели гостей у світ прекрасного – танців. Вечір розпочався, юнаки як справжні джентльмени запросили своїх красунь на вальс. Які тільки танці побачили глядачі: і вальс, і чарльстон, і рок-н-рол, і танці в стилі хіп-хоп. Але дуже вразила всіх композиція старшокласниць, одягнених в українські сорочки, а в долонях кожної палала свічка, прикрашена маленькою гілочкою сосни. Прекрасна музика, веселі посмішки й аплодисменти – все це створювало чудовий настрій. «І незважаючи на всілякі негаразди у нашій країні, приємно, що є куточок, де звучить музика, де всі веселі і задоволені», - так відгукнулася про проведений вечір студентка 5 курсу Сумського педінституту ім. А.С. Макаренка Ліля Кононенко. Заслужують на увагу і юні артисти. Проводячи тиждень української мови та літератури, учні разом з Тронь Ніною Гнатівною підготували фрагмент вистави «Фараони». Роль Уляни виконала Книш Світлана, Одарки – Науменко Оксана, а хлопці Юра Колотай, Вася Молька, Вінніков Вова та Книш Вова., на відмінно справилися з ролями Тарана, Аристарха, Ониська та Оверка. Як бачимо, не треба запрошувати на шкільну сцену артистів, наші учні самі собі артисти.

У щоденних клопітких справах минають роки за роками. Змінюється один випуск учнів іншим, та завжди перед учнями і вчителями стоять проблемні завдання, які доводиться вчасно вирішувати. Та найосновнішою проблемою є отримання міцних знань і виховання підростаючого покоління хорошими, добрими людьми.

1995/1996н.р. запам'ятався конкурсом «Містер школи». У ньому приймали участь вихованці Король Л.В.: В'юн Саша, В'юн Віталік, Ісак

Юра, Сулименко Антон. Звання «Містер школи» в нелегкій боротьбі здобув В'юн Саша. А ще 25 березня 1996 року учні школи з учителями Бережною Н.Я, Тронь Н. Г., Кожевником В.В. відвідали столичний цирк. Це був дійсно цирк, особливо з білетами. Проте всі задоволені повернулися додому, кожен зі своїми незабутніми враженнями.

Побували наші учні 2 рази і в палаці «Україна» на новорічній ялинці столиці. Маса захоплень від новорічного дійства та ще більше переживань при поверненні назад, коли Бобошко Саша зійшов з поїзда не в Яреськах, а в Миргороді. Недарма кажуть: світ не без добрих людей, у цьому точно переконалися Надія Яківна та Ольга Григорівна, скроням яких додалося сивини. Сашу з Миргорода працівники станції відправили в Яреськи, а вся група чекала на станції неухважного мандрівника.

1999/2000н.р. особливі тим, що це межа тисячоліть і століть. 1999рік – рік 20-ти річного ювілею школи, на який прибуло багато гостей: керівники районних і місцевих служб, випускники минулих років, звичайно, ж будівельники, які зводили двоповерхове приміщення школи. Слова вітання звучать із вуст ведучої свята Бережною Н.Я., директора школи Кожевника В.В., заступника голови райради Солов'я А.М., завідуючого відділом освіти Матяша Ю.В., заступника голови правління Пономаренка В.Є. та голови профспілки Клочко Ю.В., вручаються подарунки, Переяслівська М.І. знайомить з історією школи, звучать спогади і вшановуються вчителі, які працюють, пенсіонери і ті, що пішли у вічність, відбувається святковий концерт, і на закінчення, як і годиться, урочисто заноситься ювілейний торт з 20 запаленими свічками В'юном Сашею і Самсоненко Ірою. Свято закінчилося, а його учасники ще довго розмовляли, обіймалися, сміялися, фотографувалися на згадку, дякували організаторам.

Навчальний рік дітям запам'ятався тим, що від кандидата в депутати Кабанця, який балотувався до Верховної Ради, школа отримала в подарунок новенький комп'ютер. Пізніше Віктор Васильович придбав ще кілька, що дало змогу ввести в навчальну програму заняття гуртка з інформатики. А на канікулах місцева бригада будівельників на чолі з Марченком Ю.В. та працівником школи Боровим М.П. у коридорі 1 поверху зробили мармурову підлогу.

Продовжуючи традицію попередніх років, працівники школи (В.І.Явтушенко (Самсоненко), Н.Я.Бережна, О.І.Рудик, Н.В.Тараненко, С.В. Марченко (Заїка), Л.І. Говорун (Однолько), В.І.Рябчун) – активні учасники художньої самодіяльності села Великий Перевіз. Організатором, художнім керівником, постановником святкових концертів, був Михайло Михайлович Кононенко, який будучи справжнім патріотом свого села, зумів створити навколо себе поетично-музичну ауру добра. Майже кожного вечора, впорядкувавши своє господарство, спішили великоперевізці на репетиції до місцевого будинку культури, який на той час очолювала Молька Валентина Панасівна. Завдяки невичерпній енергії художнього керівника сільської художньої самодіяльності, визнаного композитора, М.М.Кононенка, хор с. Великий Перевіз виборов почесне звання Народного.

2000-2001 навчальний рік, як і більшість попередніх насичений бажанням вчителів створити всі умови для повноцінного навчання учнів. Весь навчальний рік розділено на тематичні періоди, пов'язані з вивченням

окремих дисциплін. В рамках тижня біології, географії, української мови і літератури проводяться найрізноманітніші навчально-виховні заходи, конкурси, вечори. Так непомітно промайнув рік, і ось для всіх учнів сюрприз – з метою оздоровлення дітей шкільного віку В.І.Рябчун та Л.І.Говорун в червні 2001 року організовано поїздку на відпочинок в Крим (м. Міжводне). Ці 14 незабутніх днів, прожитих у наметовому містечку на березі Чорного моря назавжди залишилися пам'яті 28 учнів 3-9 класів школи.

2001-2002 навчальний рік став переломним в розвитку освіти України в цілому, починаючи з цього року навчання в загальноосвітніх школах переведено на дванадцятирічну форму навчання та дванадцятибальну систему оцінювання. Непроста ноша випала на долю Ольги Іванівни Рудик, яка в той рік набрала перший клас: програми нові, проте підручники до них приходили в великим затриманням. Чотирнадцять пар допитливих оченят під керівництвом шкільної мами Ольги Іванівни впевнено крокували країною Знань.

Діти отримали часточку душі і серця, найкращі знання і уміння від своєї першої вчительки. Пройде зовсім небагато часу, і у 2009 році вихованці Ольги Іванівни (Света Марченко, Ліля Кулакевич, Аліса Юрчина) в складі дитячого народного фольклорно-етнографічного гурту



"Чорнобривець" Шишацької спеціалізованої школи імені В.І. Вернадського, як неодноразові переможці всеукраїнських та міжнародних конкурсів, мали змогу відпочивати в МДЦ "АРТЕК".

2002/2003 н. р. відрізнявся від інших тим, що в школі вперше був організований Говорун Л.І. та Рябчун В.І. конкурс «Міс школи» за участю спонсорів. Його учасниками стали вихованці Кононенко Ольги Григорівни дівчатка 7 класу Коханевич Люба, Кулакевич Люда, Черненко Жанна, Федоренко Альонка та Яценко Валя. Роль головного судді виконував Соловей С.А. – голова районної державної адміністрації. Почесний титул «Міс школи» виборола Федоренко Альона.



*«Міс школи-2003»*



Також вперше учні всієї школи взяли участь у Всеукраїнському конкурсі з укр. мови імені П. Яцика (диктант «М'ята») і кожного року продовжують бути його учасниками.

Шкільне життя впевнено крокує вперед в ногу з технічним прогресом. І ось, вперше, святкова лінійка присвячена Дню знань першого вересня



педагогом - організатором Л.І.Говорун проводиться з вокальним і танцювальним супроводом. На сьогоднішній день нікого не здивуєш якісною "мінусовкою" будь-якої пісні, а тоді в 2002 році це було новиною. Першою ластівкою, хто під фонограму



заспівала пісню, була одна із кращих учениць школи – Віка Демид (завдяки її дідусеві Коверді В.А., музичний супровід було записано в Ковердинобалківському будинку культури). В цьому навчальному році з неабияким ентузіазмом відновлено роботу художньої самодіяльності школи.

Керівником танцювального гуртка Людмилою Іванівною формуються три танцювальні групи (молодша, середня та старша). Надовго запам'яталися всім танцювальні композиції "Рушничок", "Калина", "Моя земля" та інші. Навіть і сьогодні в шкільних хореографічних задумах використовуються елементи минулих танців.

2004/2005 навчальний рік видався особливим тим, що школа проходила чергову атестацію навчального закладу. Напружено працювали вчителі та учні, показували свої здобутки і досягнення. Школа пройшла випробовування. Районний відділ освіти, аналізуючи роботу педколективу, зробив деякі зауваження. В цьому році переможцями конкурсу імені П.Яцика стали Линник О. і Кулакевич Л.



2005/2006 н. рік - рік відпочинку. Минула хвиля перевірок, педколектив повернувся в нормальне русло педагогічних буднів. На шкільному конкурсі «Міс золота осінь» переможцями стали серед молодших учнів Голубенко Ліза, а серед старшокласниць – Жаботинська

Ліля. На районному огляді художньої самодіяльності танцювальний колектив під керівництвом Марченко С.В. зайняв почесне II місце з танцем «Родина». А юні художники Линник М.С. у конкурсі, присвяченому 60-річчю Перемоги у Великій Вітчизняній війні, посіли перші три призові місця: Молька Олег – I, Молька Діма - II, Черненко Жана - III. Учениця 9 класу Таня Фурманчук взяла участь у районному етапі Всеукраїнського конкурсу учнівської творчості в номінації «Історія України і державотворення», а Незгода Денис - у творчому конкурсі «Шишаччина – край партизанський» (керівник Переяслівська М.І.), зайняли перші місця і були нагороджені почесними грамотами.

2006/ 2007н.р. теж виявився плідним на нагороди. Кулакевич Руслан нагороджений грамотою за участь у районному етапі Всеукраїнського конкурсу за III місце на кращий малюнок. Його сестра, учениця 6 класу Ліля, зайняла II місце в районному конкурсі «Майбутнє лісу в твоїх руках». У районному огляді художньої самодіяльності Каліна Альона посіла II місце по вокалу - композиція «Хата моя, біла хата». У районному конкурсі з української мови ім. П.Яцика третьокласниця Аліна Вибиванець зайняла III місце, четвертокласниця Ліза Голубенко - II, шестикласниця Влада Водяницька – II. У конкурсі «Кенгуру» Голубенко Л. набрала 73бали, Головка В.-55, Молька В.-52, Молька Д.-50. А в школі особливо сподобався всім конкурс «Жива картина», організований Линник М.С. Учні 5 класу Тронь В. та Водяницька В. продемонстрували картину «Дівчинка з яблуком», шестикласники Запорожець В. Та Кулакевич Л. - «Альонушка», семикласники Коханевич Ю., Кулакевич Є., Линник О., Бережний С., Кравченко В., Молька Д. – «Іван- царевич і сірий вовк», а 9 клас – « Медсестра» за участю Кашуби А. та Бабій М.



*«Дівчинка з яблуком» - Водяницька Влада.*





*«Альонушка» - Кулакевич Ліля.*



*«Іван царевич і сірий вовк» - учні 8 кл. «Медсестра» - Бабій Марина.*

Друга половина навчального року видалася особливо тяжкою. Вже давно стало недоброю традицією залишати учнями стіни школи. І причина не в тому, що учнів не влаштовує педагогічний колектив, а в тому, що хочеться батькам, щоб їхні діти здобували знання в престижнішому навчальному закладі - обласній гімназії для обдарованих дітей та спеціалізованій Шишацькій школі ім. В. І. Вернадського. І не думають батьки про те, що, можливо, дехто з їхніх дітей не може і не хоче бути в тих навчальних закладах для обдарованих, а якби менше їх турбували викликами до дошки та відповідями усно, адже в тих навчальних закладах наповнюваність класів не по 5 – 10 учнів, як у нашій школі, а отже, рідше,

можливо, і викликають разів кілька на місяць, а не кожного дня. Гірко за таких батьків, які ідуть, як кажуть «на поводку» у своїх дітей. Проте мені здається, коли б самі вчителі не віддавали своїх дітей до гімназії, як тільки вона відкрила свої двері, все було б по-іншому. Такої думки дотримувалася й досвідчена вчителька-пенсіонерка Пугач К.Т.

В актовому залі черговий раз відбулася зустріч з медперсоналом районної поліклініки. Цікаві лекції прочитали нарколог Костєва Л.П., фтизіатр Цап Л.М., гінеколог Костенко А.А.

Особливої увагу заслуговує виховний захід «Час і досі не згоїв рану - цей одвічний біль Афганістану». На годину спілкування прийшли запрошені воїни –інтернаціоналісти, учасники бойових дій в Афганістані та їх матері: Зінченко В.О., Говорун С.В. його мати Говорун Г.А. Зустріч розпочинає вчителька історії Переяславська М.І. 25 грудня 1979р. радянські війська були введені до Афганістану. Для тисяч радянських солдат і їх сімей розпочалася жорстока, кривава війна, брудна, не оголошена. Вона чорним смерчем пронеслася над просторами України, зачепила переважно прості родини робітників і селян, які віддали своїх, часто єдиних, синів до армії, не відаючи, через, яке пекло доведеться їм пройти... Потрапивши на палаючу афганську землю, мужні воїни - інтернаціоналісти всім серцем приймали її біль, як свій. Багатьом із них уже не повернутися до рідної хати, не побачити ні рідних, ні неба, рідної землі. Вони поляжуть навіки. Кого поховують товариші, хто, пошматований, розлетиться впрах на гігантських фугасах. І тільки гнівний його дим понесуть над землею східні вітри... Майже 15000 осіб загинуло, 290 воїнів пропало безвісти. 54 солдати і офіцери нашого району брали участь у звитяжних боях. Смертю хоробрих загинули наші земляки О.Дзюба і С.Коротун... Від ран і психічних травм вже на своїй землі відійшли в потойбіччя Олег Лихвар з Сагайдака, Віктор Антоненко з Ковалівки, Юрій Марченко з Жоржівки. Хай горить на нашій виховній годині свічка, як болючий щем про тих солдатів, які загинули і померли вже на своїй землі. Крутько О. запалює свічку і говорить:

Поставте скибку хліба на стакан

І голови схилить в скорботі вічній

За тих, кого убив Афганістан,

Чиї він душі зранив і скалічив.

О Україно, ніжно пригорни

Усіх живих своїх синів, як мати,

Щоб ми уже не бачили війни,

Не чули щоб ніколи звук гармати.

Звучить пісня «Давай за жизнь»

15 лютого 1989 року останній радянський солдат був виведений за межі республіки Афганістан... Закінчилася 9-річна війна, вдвічі довша, ніж Велика Вітчизняна. Її довго пам'ятатимуть, бо її історія написана кров'ю солдатів і сльозами жінок, обелісками з жерстяними зірочками та піснями, які увірвалися в наше життя фронтовими вітрами.

Звучить пісня «Лучистые глаза» у виконанні Павла Миколайовича.

...Навічно залишилася ця війна в душах покоління, яке вийшло з неї, обпалене вогнем і пекучим афганським сонцем...



*Спогадами про участь у афганській війні діляться воїни-інтернаціоналісти.* Вони пригадують зі сльозами на очах те страхіття, яке їм довелося пережити, розповідають про своїх побратимів, про бойові операції, про свої бойові нагороди...

...Багато молодих хлопців було нагороджено орденами і медалями, але найвищою нагородою для тих, хто уцілів, є життя, а для загиблих - пам'ять. Схилимо ж голови перед світлою пам'яттю тих, хто віддав своє життя. Урочисто і піднесено Кирій Юля говорить:

Хвилина мовчання...

Пекуча й гірка, як сльоза.

Хвилина мовчання –

Чиєсь материнське страждання.

Хвилина мовчання –

В ній наша любов і гроза.

Як подвиг полеглих,

Священна хвилина мовчання.

Вчителька просить встати і вшанувати пам'ять полеглих хвилиною мовчання.

Було тяжко, але кожен радянський воїн мужньо і гідно ніс свій військовий обов'язок. Робив те, що потрібно було робити. Вони були здатні на подвиг і гідні, щоб їх вважали героями. Слухайте! Дивіться! Запам'ятовуйте! Поруч із вами воїни-інтернаціоналісти. Сьогодні ми їм висловлюємо вдячність. Нашим гостям і всім присутнім бажаємо здоров'я, щастя, миру, душевного спокою, злагоди, добробуту у великому домі, який зветься Україною.

У районному математичному конкурсі «Кенгуру» високі результати показали Молька Владик, Вибиванець Алінка, Яскевич Настя; відмінний - Кухаренко Діанка, Водяницька Влада; добрий - Крутько Олег, завдяки клопіткій праці вчителів-класоводів та вчителів – математики.

Багато добрих традицій у школі, та кожного року особливе хвилювання викликає останній дзвінок, та ще коли слова першої вчительки линуть саме з її вуст, її серця. Ось і цього 2007 випускного Софія Петрівна Сукач зі щирими словами звертається до схвилюваних батьків та їхніх дітей. «Шановні батьки! Дякую вам за те, що у свій час довірили мені найдорожче – своїх дітей. Дорогі діти - випускники! Дякую вам за те, що в свій час ви були зі мною, ділились своїм дитинством, радували щирістю, дитячою безпосередністю, чистотою своїх помислів.

Та сьогодні скінчилось дитинство останнім дзвінком,

У ранковій росі променистій

Стоїте зараз ви на лінійці гуртом,

На останній лінійці врочистій.

Ось і все. Прощай, шкільний порожє,

Неповторні молоді літа,

Вас забудь ніхто не зможе,

Бо була пора та золота.

Дев'ять літ тому

Дзвінок лунав уперше

Десь для Віточки,

У нас же - для Маринки, для Алінки, Владика й Сергійка.

Ніби вчора ви були маленькі,  
А сьогодні - юнаки і юнки.  
Згадую я вас у першій класі,  
А було тоді вас багатенько,  
Як не помиляюсь - 18.  
Не маленька то була сімейка!

І як перерва в нас бувала –  
Галасу було чимало,  
Бо хлопці всі шоферували  
«Машини» їх сигнали чули і деренчали  
Дівчата ж у цей час пекли, варили й прали,  
Та їх з роботи терпеливо ждали.

А як урок – на мене оченята,  
Ясні, як зіроньки, й довірливі такі,  
Що забуваю про всі біди  
І поринаю у дитячій доброті...

Та непроханий життєвий вітер  
Розігнав дітей із школи,

І з великої сімейка стала дуже вже маленька.

Жаль, звичайно, клас був неповторний,  
Дружний, роботящий, заводний  
І до діла всякого тямущий,  
І мені він дуже дорогий.

Скільки книжечок ви прочитали,  
Скільки власних виробили ви,  
А які малюнки малювали,  
А як гарно вірші ви читали!

А «Вечерний звон» оркестром як зіграли!  
Жартувать уміли, записки писали,  
Шили мамам фартушки,  
Серветки вишивали,  
І співали дуже гарно ви.

Але час проліта дуже швидко, умить.

І несе всіх життя і кружляє,

І з роками у когось душа защемить,

Як дзвіночок шкільний він згадає.

Хай вас греє спогад про дитинство,  
Про шкільні пригоди і про клас,  
А в житті вам ясної погоди  
Без вітрів, хай береже Бог вас.

Бажаю вибрати в житті дорогу правильну

Й по ній іти до світлої і гарної мети,

І щоб її вам досягти,

Вчіть і виконуйте в житті

Закони Божі – істини прості.

Тож щасливим хай буде ваш обраний шлях,  
Хай вам добре у світі живеться,  
А шкільний цей дзвінок на листівках моїх  
Добрим спогадом хай одзоветься».

Що можна ще додати до цих палких слів, які ніби річечка лилися із глибини люблячого учительського серця.

2007/ 2008 н. р, незважаючи на скорочення учнівського складу, вчительський колектив розпочав з ентузіазмом. У міжнародному математичному конкурсі «Кенгуру» учні 2 класу (учитель Пугач М.С.) Дзюба С., Ігнатченко А., Кашуба А. отримали високий рівень знань, а учні 3 класу(учитель Рудик ОІ.) Дранічко А. - добрий та Скляр О. – відмінний результат. Водяницька Влада - добрий. У конкурсі імені Яцика четвертокласник (учитель Молька О.М.) Молька Владик зайняв III місце в районі. Крім нього, честь школи відстоювали Шкуратько І., Дранічко А., Чумак С., Кирій Ю., Коверда В., Швацький І., Молька Р., Рибалко Р..

Головко Владик у районному творчому конкурсі «Конституція в моєму житті» зайняв II місце. Марченко Наташа, учениця 2 класу,(учитель МарченкоС.В.) в конкурсі «Податки очима дітей» зайняла 1 місце в районі, за що була нагороджена грамотою. До щоденних уроків, різнопланових виховних заходів, конкурсів додаються новинки. Раніше «Веселі старти» проводилися між учнями, нині ж, коли учнівський колектив зменшився, вчителі та обслуговуючий персонал викликали на двобій своїх учнів. І ось довгоочікуванні змагання розпочалися. На них прийшло чимало батьків. Як не старалася відібрана учнівська команда, все - таки перемогу здобули вчителі разом із обслуговуючим персоналом з рахунком 72:68. Так вирішили судді Кожевник В.В, Рудик О.І., і Бережна З.М.. Хочеться назвати учасників: Бережна Л.П., Король Л.В., Книш Т.В., Линник М.С., Марченко С.В., Молька О.М., Пугач Н.О., Пугач П.М., Рябчун В.І., Тронь Н.Г.

Особливістю цього навчального року було те, що вперше за існування школи не було випускного 9 класу.

2008/2009 навчальний рік видався кращим тим, що в школі знову всі класи. Це придало вчительському колективові нових сил і сподівань. У вересні учні, які брали участь у районному конкурсі «Кенгуру», отримали грамоти, серед них: Марченко Н., Кашуба А., ІгнатченкоА., СамсоненкоД, Скляр О., Молька В., Коверда В., Крутько О., Водяницька В. Кожного року в школі проводяться предметні тижні. Та цього року особливо незабутнім став тиждень хімії та біології, де у турнірі «Юних біологів» учні змагалися з учителями. Театралізована казка «Ріпка», режисером, якої була Рябчун Віта Іванівна, - неперевершена. Здавалося, що ролі грають справжні артисти: ріпка – Бережна Зоя Миколаївна;

баба – Бережна Людмила Петрівна;

дід – Бабенко Леся Олексіївна;

внучка – Король Людмила Володимирівна;

собачка – Самсоненко Юрій Іванович;

кішка – Марченко Світлана Василівна;

мишка - Молька Олена Миколаївна;

автор - Тронь Ніна Гнатівна.

Мабуть, ніколи не забудеться інсценізація української народної пісні «Як служив же я у пана». Неперевершеним був слуга - Самсоненко Юрій Іванович, який служив у пана – Бережної Зої Миколаївни і заслужив курочку – Бережну Людмилу Петрівну та курчаток Рябчун Віту Іванівну та В'юн Ірину Володимирівну, качечку – Мольку Олену Миколаївну, гусочку – Тронь Ніну Гнатівну, індика – Марченко Світлану Василівну, телятко – Король Людмилу Володимирівну, дівча – Бабенко Лесю Олексіївну. Учні

досхочу насміялися, зате артисти надзвичайно відповідально віднеслися до своїх ролей і справилися на 12 балів. Довго згадували присутні дійства за участю вчителів. Від своїх наставників не відставали і учні. Вони поставили казку «Рукавичка», де ролі виконували: дід - Кравченко Владик учень 9 класу, мишка – Кирій Юля, жабка – Самсоненко Даша, собачка – Аббасова Лейла, зайчик – Крутько Олег, лисичка – Кухаренко Діана, кабан – Киян Едик, ведмідь – Бережний Сергій. Всі артисти на відмінно справилися зі своїми ролями. Це ще раз підтверджує те, що ми самі собі артисти та режисери.

2009 рік розпочався, як завжди, новорічними святами і традиційними виховними заходами. Тиждень історії та правознавства запам'ятався нетрадиційними відкритими уроками, зустріччю з дільничним інспектором Воскобійником М. І., традиційними конкурсами, вікторинами і кросвордами та незабутнім рушниковим святом, про яке хочеться коротенько розповісти. Метою проведення свята було знайомство з оберегом української родини, який і дотепер є найосновнішим атрибутом українського побуту, символом України. Актовий зал, де проводилося свято, уквітчаний безліччю вишитих рушників різних за часом, призначенням та технікою вишивання, якими поділилися жителі села. На свято запрошені Клименко Н.Д., яка співала обрядові пісні з використанням рушника, Бережна Н.Я. розповідала про особливості вишивання та демонструвала рушники, які сама вишивала внучкам. Переяслівська М.І. розповіла, яким чином можна прочитати рушник і познайомила з рушником - деревом життя та кращими вишивальницями села.

Цього року знову відбулися «Веселі старты» за участю Бережної З.М., Бережної Л.П., Бабенко Л.О., Дзюби О.Г., Король Л.В., Книша В.М., Рябчун В.І., Марченко С.В., Мольки О.М., Тронь Н.Г., Шкуратовської З.А. Компетентні судді Кожевник В.В., Кононенко О.Г. за допомогою Юрія Івановича винесли суворий вердикт: з рахунком 89:87 виграли знову, як і минулого року, вчителі та обслуговуючий персонал.



*Спортивне змагання «Веселі старты».*



У школі кожного року відбувається виставка кращих малюнків, у якій приймають участь, як молодші так і старші учні. Ось назви деяких виставок: «Моя улюблена казка», «Осінь», «Моя улюблена школа».



Уже стало доброю традицією урочисто відзначати визначні дати в житті працівників школи. 12 березня 2009 року у школі ювілей. 55 років виповнилося техпрацівниці Самсоненко Л.С. В урочистій обстановці, у святково прикрашеному залі колеги, учителі, учні, родичі привітали ювілярку зі святом. Лунали пісні, слова подяки за добросовісне ставлення до роботи., лилася музика, було багато танців і, звичайно ж, на закінчення святкове частування гостей. А вже 13 березня Бабенко Л.О., Бережна Л.П., Король Л.В., Рябчун В. І. організували поїздку учнів до м. Кременчука на кондитерську фабрику «Рошен» та Комсомольський гірничо-збагачувальний комбінат. Пізно ввечері задоволені поїздкою учні та вчителі повернулися додому.

У районному конкурсі на краще декламування віршів Шкуратовська Юля завоювала приз глядацьких симпатій і в нагороду отримала грамоту та «Енциклопедію». А її сестра, учениця 9 класу Шкуратовська Маша, за участь у всеукраїнському конкурсі «Ким є Іван Мазепа в моєму житті» вийшла призером і була нагороджена цінним подарунком, який складався з 2 іноземних словників, молодіжних літературних видань та значків.

З тривогою готувалися всі до початку нового 2009/2010 навчального року. І було чого турбуватися: неповний 2, 6 і 9 класи. У кожного на вустах слова знаменитого Гамлета «Бути чи не бути». Це значить: бути школі чи не бути. Та наперекір долі, як завжди традиційно, школа зустріла гамірливу дітвору. Просторі світлі класні кімнати, пофарбовані вікна, двері, підлога, виблискують панелі коридорів та сходи свіжою фарбою. Новенькі парти придбані ще взимку 2009 року збереглися у відмінному стані. Педколектив у повному складі. Все готове до початку нового навчального. І ось він розпочинається!

«Шановні друзі, всі присутні,  
Батьки сьогоднішні й майбутні!

Дорогі діти, вчителі,  
З найкращим святом на Землі!»,-

такими словами вітання звернулася до присутніх організаторів свята  
Бабенко Леся Олексіївна.

Ми на порозі в захоплюючу Країну Знань! Сьогодні відкривається перша сторінка шкільного життя для маленьких мешканців безмежного світу розуму і кмітливості. Сьогодні в нашу сім'ю вливаються малюки-першокласники (звучать оплески).

Заходьте дружно і сміливо, маленькі школярі, до нас.

Життя цікаве та щасливе розпочинається для вас.

Двері в цей незвіданий світ вам відкриє ваша перша вчителька Бережна Зоя Миколаївна. Талановита, творча, невтомна чарівниця дитячого настрою і святкових розваг! Вона навчить вас бачити світ у чудових, незвичайних кольорах людських почуттів. Протягом 4 років поруч з вами буде лагідна, щира, працьовита, невтомна жінка, чиє материнське серце зігріватиме вас під час перших труднощів у шкільному житті.

Учитель, наш найкращий друг, вам відкриває всі дороги,

Які до щастя вас ведуть, ведуть до перемоги.

То нехай же свято буде в нас на славу!

Шикуйтеся, друзі, лине Гімн держави!

*Вшановуються ті, хто боровся і загинув у роки Великої Вітчизняної. Чарівні осінні квіти покладаються до пам'ятника Невідомого солдата в парку.*

*Слово надається директору школи Кожевнику В.В.*

Виконується танець «Як у нас на Україні».

Зібралась знову вся наша родина,

Бо ж звикли ми разом всі свята стрічати.

І радісно нам в цю врочисту годину

Хороших і щирих гостей привітати.

*Виступи: Самойленка О.В.-голови профспілки Шишацької подінспекції,*

Луценко Л.М. – представника райдержадміністрації,

Каліна В.П. – сільського голови.

*Слово для зачитання наказу про зарахування дітей до 1 класу надається березині 1 класу – першій учительці.*

Шановні дітки, як і в кожній чарівній країні, у нас є Королева. Звуть її королева наук. Зараз вона вам передасть «ключ від знань».

Шановні першокласники, я вас вітаю,

Терпіння й працездатності бажаю.

Бо ви вступаєте без страху і жалю

У нашу дружню шкільну сім'ю.

Хай тести й заліки вас, друзі, не лякають.

Нехай шпаргалки вам допомагають.

І хай іде від вас по всій землі вогонь, що запалили вчителі.

*Першокласникам присвоюється нове ім'я - школярі.*

*Слово першокласникам. Звучить пісня «Про школу».*

Бачу всі ви молодці, всі розумні, як ніколи,

Всі готові йти до школи, ми із радістю в цей час

Вас приймаєм в перший клас.

*До слова запрошується мама першокласниці Бережна Л.П.*

*У дарунок першокласникам звучить пісня « Як не любити тебе, Україно!».*

Останній день зустрічають свято першого дзвоника учні 9класу. Ось так 8 років тому, щасливі і радісні, з батьками за руку ви переступили поріг школи. Для вас вона стала другою домівкою. Нехай у вашій пам'яті постане той світлий день, коли ви, тамуючи острах і сором'язливість, полинули в безмежний світ знань. Нехай останній рік, проведений у стінах рідної школи, буде роком роздумів, копіткої праці, духовного зростання.

Сьогодні день сюрпризів і подарунків. *Першокласникам вручаються від податкової інспекції - книги, від компартії і БЮТ - щоденники.*

Хай бог благословить,

Матір божа добавить сили.

Для людей, для Вітчизни ростить,

Хай міцніють щодня ваші крила.

Любі п'ятикласники! Приємного знайомства вам, успішно влитися в ряди старшокласників бажає вся наша шкільна сім'я. А нашим дорогим старшокласникам зичимо творчих злетів, згуртованості у подоланні труднощів.

*Звучить вітання всім присутнім і на закінчення танок «Соняхи».*

Доки в серці племін не згаса і школа радо двері відчиняє,  
Веселий галас першого дзвінка моїй землі надію провіщає.

Мій перший дзвоник, як душа моя, весь світ собі до серця пригортає!

І разом з ним співа уся земля, і вся земля мене із ним вітає!

Дзвени, мій дзвонику, і весело співай, щасливо, срібно, радісно,  
дитино!

І про уроки всім нам сповіщай, у добрий час, шкільна моя родино!

*Лунає перший дзвінок (Борова Аня і Барабаш Валентин).*

Навчання, здрастуй, здрастуй, школо!

Дзвенять пісні і сміх навколо!

Нам школа двері розчиняє і радісно усіх вітає!

Школо рідна! Тобі наші квіти –

Нам з тобою дружити і жить,

Щоб нащадкам у цілому світі

Світлій правді і миру служить.

*Лінійка оголошується закритою. Звучить гімн.*

Традиційно проводиться загальношкільний перший урок « Моя Україна – незалежна і вільна, я долю пов'язую з нею свою». 23 вересня свято -



День визволення Полтавщини від німецько-фашистських загарбників. Традиційно в цей день проводиться і свято квітів.

*Учні 6 класу виконують пісню «Смуглянка».*

Учні разом з учителями готують композиції з квітів, захищають їх. Судді визначають переможців.



Три роки підряд учні 7 класу завойовують I місце. Цього разу за композицію «Ми вас пам'ятаємо».

*М.І.Переяслівська,  
Юля Кирій з отриманою грамотою переможців конкурсу «Свята квітів».*



Учням 5 класу судді теж дали I місце за композицію «Катюша». Серед молодших школярів I місце вибороли четвертокласники за композицію «Захисникам присвячується». Після закінчення конкурсу всі учні школи разом з учителями понесли квіти до Братської могили та стели, вшанувавши полеглих хвилиною мовчання, а ветеранам вдома вручили живі квіти. У школі відбулося вперше картопляне свято, ініціаторами якого виступили семикласники, влаштувавши виставку в класі. Леся Олексіївна запропонувала всім учням взяти участь у конкурсі «Моя картоплина найсмійніша». Яких тільки картопляних витворів не понесли учні та вчителі! При оцінюванні кожен клас отримав свою номінацію: другокласники найказковіша, третьокласники-найвеселіша, четвертокласники -найгарніша, 5 і 6 клас – найяскравіша, семикласники - найприродніша, восьмикласники – найрізноманітніша, 9 клас назвав своє картопляне чудо «Воздвиження» і отримав номінацію найсвятковіша.

Уже цього навчального року учениця 3 класу Марченко Наташа продовжила участь у конкурсі «Податки очима дітей» і знову зайняла I місце в районі та III місце в області, за що нагороджена грамотою.

Традиційно відбулося і вшанування вчителів учнями на День учителя.

Щопонеділка на робочій лінійці чергові звітують про чергування по школі, вчителі інформують учнів про найважливіші події в світі, країні, області, районі та в селі. У листопаді проведені традиційні олімпіади, до речі, на районній олімпіаді з укр. мови (учитель Бабенко Л.О.) Кирій Юля учениця 7 класу зайняла 4 місце, а в конкурсі імені П.Яцика вона посіла 2 місце. Звичайно, ж велика робота триває по підготовці до ювілею школи та новорічних свят. Не дивлячись на епідемію грипу педагогічний, учнівський та обслуговуючий персонал школи дружно включилися в роботу. Закупили шпалери, клей, тюль і шифон на вікна та сцену. В післяурочний час і на перервах невтомно трудилися хто скільки зміг. Результат отримали відмінний. Актівий зал став невпізнаний: новенькі шпалери, тюль, ламбрекен створюють неповторне враження. Попереду прикрашення коридорів екібанамі, випуск стінних газет до ювілею школи, фотовиставки,



підготовка концертної програми за участю колишніх випускників школи, а ще новорічні приготування, запрошення гостей і це далеко не всі заходи, які проводилися і проводяться в нашій школі, цей перелік можна продовжувати. Підтвердженням цього є стаття в районній газеті «Сільське життя» Зої Антонівни Шкуратовської, яка у нашій школі пропрацювала лише рік, залишила про себе добрий спогад і дала високу оцінку діяльності школи. «...Була приємно вражена, що ця маленька школа живе таким багатим, бурхливим, внутрішнім духовним і культурним життям. Чи не кожне свято в навчальному закладі відрізняється театралізовано-пісенним дійством. Практично з усіх предметів проводяться цікаві і змістовні предметні тижні...»

За тридцятилітній ювілей багато досягнуто та ще більшого хочеться досягти, тому й трудиться колектив, як єдиний залагоджений механізм над проблемою школи «Підвищення педагогічної майстерності вчителів – ефективний засіб удосконалення навчально-виховного процесу». Нині на педагогічній ниві працює 16 педагогів. Багато вчителів відійшло в потойбічний світ, немало на заслуженому відпочинку, є такі, які продовжують працювати. Хочеться з кожним познайомити, про кожного сказати добре слово за самовіддану роботу, висловити щире подяку від чисельних випускників, учнів, батьків, односельчан.

## Учительські долі

**Дві провідні зірки - учителі від Бога** - так хочеться розпочати коротеньку розповідь про подружжя педагогів **Чуба Михайла Івановича і Галину Панасівну.**



Народився Михайло Іванович 20 листопада 1920 року в с. Яреськи. З гордістю прожив життя. У роки Великої Вітчизняної війни захищав Вітчизну. На війні з липня 1941. Бойове хрещення одержав у Білорусії. Брав участь у боях на Ярцевському напрямку. При обороні траси Мінськ - Москва 15 липня 1941 був поранений. Після одужання воював в Угорщині. Брав Будапешт, а в Австрії – Відень. Після розгрому Ясько-Кишинівського угруповання за взяття висоти Міжлок одержав орден Червоної Зірки. Бойовий шлях закінчив в Альпах

лейтенантом.

Нагороджений орденом Вітчизняної війни 11 ступеня, медалями «За відвагу», «За взяття Будапешта», «За взяття Відня», «За перемогу над Німеччиною» та ювілейними медалями.

Після війни присвятив своє життя вихованню підростаючого покоління. Майже 30 років очолював педколектив Великоперевізької школи. Великий внесок зробив у будівництво і прийняття в експлуатацію нового приміщення школи. Суворий, вимогливий, справедливий - таким він запам'ятався багатьом, кого навчав історії та правді життя.



Галина Панасівна все життя була вірним супутником і на фронті, і в мирний час. Народилася в пониззі с. Шишаки в 1921 році. Як і всі, закінчила середню школу, вступила до вузу, та війна не дала здобути професію учителя української мови та літератури.

Пішла на фронт медсестрою, була поранена в праву руку, демобілізувалася, закінчила заочно інститут і стала прекрасним учителем. Багато її випускників, у тому числі і я, завдячуємо Галині

Панасівні за міцні знання, прищеплену любов до художнього читання. Можливо, саме через її цікаві уроки філологами стали Ольга Григорівна Кононенко, Ніна Гнатівна Тронь, Ольга Іванівна Рудик, Марія Іванівна Закревська, Марія Миколаївна Ігнатченко, Валентина Іванівна Климешенко та ін. Невблаганна смерть забрала із життя спочатку Галину Панасівну, а через кілька років і Михайла Івановича, та пам'ять про них навечно збережеться в наших серцях.

## **Барабаш (Дерій) Марія Василівна**



Народилася 22 лютого 1922 року в сім'ї селянина – бідняка. Дитинство було дуже важке, сім'я була велика, працював лише батько, мама була домогосподаркою. Приходилося пережити і холод і голод. Після закінчення 4 класів Великоперевізької початкової школи, навчалася далі в Шишацькій середній школі до 1939 року. До школи ходила пішки. Дуже приваблювала професія вчителя, тому після закінчення десятирічки навчалася на річних курсах при Харківському учительському інституті.

У 1940 – 1941 н. р. працювала в Слобідській семирічній школі Краснокутського р-ну, Харківської обл. учителем російської мови і літератури. З 1942 по вересень 1948 працювала в колгоспі комірником. У 1948 році вступила і у 1950р. закінчила інститут за спеціальністю «Українська мова і література». У 1949 – 1950н.р. працювала в Яковщанській семирічній школі Шишацького району вчителем російської мови та літератури, німецької мови. У 1952 році поступила на III курс Полтавського педінституту, а в 1954 році закінчила, отримавши спеціальність «Вчителя української мови і літератури».

З 1950 – 1951 н.р. і по 1980н.р. працювала в Великоперевізькій восьмирічній школі вчителем російської мови і літератури. Марія Василівна нагороджена медалями «За доблестный труд в Великой Отечественной войне 1941 – 1945г.г.», «40 лет Победы в Великой Отечественной войне 1941 – 1945г.г.».

За сумлінну працю в 1964 році винесена подяка, у 1968 – нагороджена грамотою Шишацького райвно та РК профспілки, у 1970р. – грамотою бюро Полтавського обкому КП України у 1974р. - почесною грамотою Шишацького райвно та РК профспілки. У травні 1979 року нагороджена медаллю «Ветеран труда». 10 серпня 1979 року пішла на заслужений відпочинок.

## **Новак Галина Григорівна**



Народилася 25 грудня 1935 року в с.Баранівці Шишацького району в сім'ї колгоспника. До першого класу пішла в 1944 році та закінчила 7 класів на відмінно.

Ще навчаючись у школі, мріяла стати вчителькою. Поступила у Великосорочинське педучилище. Навчалася 4 роки і в 1955 році одержала призначення у Великоперевізьку школу вчителем фізкультури і співів. Пропрацювавши рік, стала вчителем молодших класів. Добре Галині Григорівні запам'яталися її перші учні, а нині прекрасні спеціалісти своєї справи Тронь Ніна Гнатівна, Сукач Софія Петрівна – вчителі, Рибалко Микола Іванович – агроном, Рудик Василь Миколайович, Кудря Михайло Григорович – водії...

Та найбільше в пам'яті збереглися малесенькі, несміливі шестирічки Віка Голубка, Света Гапусенко та взагалі весь клас запам'ятався.

Чуйна, добра, справедлива, варта наслідування. Недарма старша донька Наташа пішла стежкою матері, працює завучем в одній з кримських

шкіл. На жаль, молодшої дочки Валі уже немає на цьому світі, та вона назажди залишаться в пам'яті Галини Григорівни, як і її незабутні учні.

Вчителька неодноразово нагороджувалася подяками, грамотами, та найвища її нагорода - нагрудний знак «Відмінник народної освіти УРСР» та почесне звання «Ветеран праці».

### ***Пугач Клавдія Терентіївна***



Народилася 29 червня 1934 року у с. Ждани Сенчанського р-ну (нині Лубенський) у сім'ї колгоспників. Дитячі роки припали на нелегкий період у житті нашої країни – роки Великої Вітчизняної війни. Війна та відбудовний період вкоротили дитинство. Напівсирітське дитинство (в кінці війни на фронті загинув батько Терентій Федорович), нестатки в сім'ї привчили до праці, виховували мужність, уміння долати труднощі. У роки війни була зарахована ученицею 1 класу Жданівської середньої школи, у якій навчання швидко припинилося, бо німці перетворили школу на конюшню і своє житло. Всю домашню роботу мама переклала на маленьку Клаву, бо сама від зорі до зорі працювала в полі. Часто мати брала з собою і доньку на прополку табаку. Так проводили дитинство всі діти війни в свої 8 – 10 років. Скільки горя перейшло через таке дитинство в те страшне воєнне лихоліття. Та все-таки подолавши неймовірні труднощі, вижила всім смертям наперекір.

У 1953 році, закінчивши школу і отримавши атестат зрілості, вступила до Київського педагогічного інституту ім. Горького (зараз ім. Драгоманова) на природничо-географічний факультет, географічний відділ. Після III курсу була переведена на географічний факультет Київського державного університету ім. Шевченка. У 1958 році Клавдія Терентіївна одержала диплом економіста-географа, учителя географії середньої школи. Після закінчення вузу один рік працювала учителем географії на Житомирщині.

У 1959 році переїхала на Полтавщину і до виходу на пенсію працювала у Великоперевізькій школі на посаді вчителя географії. За педагогічну роботу була нагороджена знаком «Переможець соціалістичного змагання» у 1975 році, нагрудним знаком «Відмінник народної освіти» у 1984 році, медаллю «Ветеран труда» у 1986 році, а також багатьма грамотами за значні досягнення в навчанні та вихованні підростаючого покоління, у тому числі за активну участь у художній самодіяльності Великоперевізького СБК.

Через її душу і серце пройшло не одне покоління випускників, в тому числі і я. Зараз Клавдія Терентіївна на заслуженому відпочинку, а її справу продовжує донька. Як і мама, Наталія Михайлівна принципова і вимоглива до викладання свого предмета, має вагомі досягнення на педагогічній ниві, не дарма кілька років підряд очолює Миргородське методоб'єднання вчителів історії. Гордиться мати і своїм сином Віктором, який є провідним спеціалістом в агрофірмі «Вікторія Агроекспо», невісткою Нелею, яка працює завгоспом у школі, а також внуками. Найстарша внучка здобула професію медика, а молодша ще навчається на економічному факультеті аграрної академії.



## **Явтушенко(Самсоненко) Валентина Іванівна**



Народилася 17 червня 1947 року в с. В.Перевіз. З 1954 по 1962 рік навчалася у Великоперевізькій восьмирічній школі. У 1964 році вступила до Лохвицького педучилища, яке закінчила в 1968 році. Рік працювала в Орданівській середній школі, а з 1969 року почала працювати у Великоперевізькій восьмирічній школі спочатку в молодших класах, потім у старших - учителем німецької мови, згодом учителем історії. У 1975 році закінчила Полтавський педінститут історичний факультет. З 1976 по 1980 рік навчалася на курсах іноземних мов у Києві. Нагороджена медаллю «Ветеран труда», значком «Відмінник народної освіти УРСР», грамотами районного відділу освіти. Зараз Валентина Іванівна перебуває на заслуженому відпочинку. Материною стежкою пішла донька Євгенія Іванівна. Зараз вона працює вчителем іноземної мови у Баранівській загальноосвітній школі 1- II ступенів. Вимогливість, чуйність, справедливість передалися доньці від матері. Її поважають батьки, шанують колеги і друзі. У майбутньому, мабуть, і внучка Алінка успадкує вчительську професію, бо це, можна стверджувати, родинна професія, адже і брат Валентини Іванівни - Юрій - прекрасний педагог, і її сестра Ніна теж все своє життя віддала учительській професії.

## **Учительська сім'я Кононенко Ольги Григорівни і Михайла Михайловича**



Народилася Ольга Григорівна 17 листопада 1946 року у с. В. Перевіз, Шишацького р – ну, Полтавської області в сім'ї колгоспників. Із 1953 по 1961 рік навчалася у Великоперевізькій восьмирічній школі, на відмінно. У 1964 році закінчила Шишацьку середню школу. Цього ж року вступила до Полтавського педагогічного інституту ім. Короленка на історико- філологічний факультет.

У 1968 році закінчила повний курс цього вузу за спеціальністю «Українська мова і література». З 1968 по 1969р.р. працювала вчителем української мови та літератури Яреськівської середньої школи. 1969 / 1977р.р - учитель історії, російської мови та німецької мови Великоперевізької восьмирічної школи. З 1978року – вчитель української мови і літератури. Її розповідь на уроці тривожить душу, заставляє замислюватися. Учні школи неодноразово були переможцями районних і брали участь в обласних олімпіадах. З гордістю Ольга Григорівна згадує своїх вихованців, особливо Крутько (нині Голубенко) Валентину, Данилейченко Інну та Людмилу.

Учитель вищої категорії. За педагогічну роботу нагороджена нагрудним знаком «Відмінник народної освіти», медалями «За трудову доблесть» та «Ветеран праці», 1989р. присвоєно звання «Старший учитель».



У житті, як на морі, ніколи не знаєш, куди винесуть хвилі, і треба, щоб поруч було тверде плече друга. Таким надійним другом став для Ольги Григорівни її чоловік Кононенко Михайло Михайлович. Весняними струмочками бігло їхнє подружнє життя. Не одне десятиріччя гріють ласкою дітей і внуків. Їхня домівка – найдорожчий оберіг, найщасливіше родинне гніздечко, до якого злітаються, як бджоли на мед, їхні дочки Іра з Полтави та Ліля з далекої Португалії. Обидві навчалися в педагогічних вузах. Та доля розпорядилася по-своєму. Іра, закінчивши 3 курси філологічного факультету, здобула професію медика, а от донька Іри мріє стати учителем, як бабуся, недарма добре навчається. Молодша донька Ліля навчає музиці дітей, як це все своє життя робив Михайло Михайлович. Народився він в роки воєнного лихоліття, 7 серпня 1942 року в с. В.Перевіз у селянській родині. Закінчив семирічку, атестат зрілості отримав у Шишацькій середній школі в 1960 році. Після служби в армії здобув музичну освіту в Гадяцькому культосвітньому училищі в 1967 році. Пропрацювавши рік викладачем по класу баяна, вступив до Кіровоградського державного педінституту, який закінчив у 1975 році. З тих пір працював викладачем по класу баяна в Шишацькій музичній школі, по сумісництву читав музику і співи у Великоперпівській школі, створив шкільний хор, який часто займав призові місця на районному огляді художньої самодіяльності. А у вечірні години поспішав Михайло Михайлович до СБК, щоб навчати учнів та і дорослих юнаків грі на духових інструментах. Саме йому завдячують односельчани, що на свята довгий час звучали чарівні мелодії духового оркестру. А коли в сім'ї односельчан горе, теж без Михайла Михайловича не обійтися. Це він на своєму сталевому коні об'їжджає учасників духового оркестру, щоб в останню путь провести дорогу людину. А ще хочеться подякувати йому за величезну витримку і любов до своєї справи – справи хорového мистецтва. Стомлені, але не байдужі до пісні, поспішають на запрошення учасники художньої самодіяльності на вогник СБК, де за піснею на другий план відходять буденні клопоти. Не всі сільські жителі можуть похвалитися мистецьким святом, яке влаштував місцевий композитор, адже недарма він з 1980 року перебуває у Спільці композиторів Полтавщини. На свято Михайло Михайлович запросив поетів Я. Кухаренка з Н.Санжар, Ю. Медведєва з Яресьок, Г. Цоканя з Шишак. Гості та односельчани познайомилися з новим доробком місцевого самодіяльного композитора. У виконанні сільських аматорів сцени прозвучали пісні «Солдати Перемоги», «Шкільний вальс», «Три сини» на слова Ю. Медведєва; «В саду гуляла», «День Перемоги» - Я. Кухаренка, «Горицвіт»- Л. Татарченка, «Засівна» - В. Симоненка, «Тарасова зоря», «Липи шумлять», «Рідне село» - П.Зуба з Ковалівки. Новим визнанням творчої праці художнього керівника стало важливе досягнення, адже 17 листопада 1999 року жіночий вокальний ансамбль здобув звання народного. Та найбільшим здобутком Михайла Михайловича є збірка пісень «Горицвіт», де вміщено 35 творів самодіяльного композитора. Хочеться вірити, що і інші музичні твори незабаром з'являться у видавництві «Псьол».



Народилася Ніна Гнатівна 26 листопада 1949 року в с. В.Перевіз в сім'ї колгоспників. З 1956 по 1964 рік навчалася в місцевій школі, після закінчення якої продовжила навчання в Лохвицькому педучилищі в 1964 – 1969 роках. Здобула спеціальність учителя молодших класів. Заочно закінчила Полтавський педінститут, у 1976 році факультет української мови та літератури.

Педагогічну діяльність розпочала у Ковердино - Балківській восьмирічній школі. Була директором Шишацького будинку піонерів. З 1970 по 1976 рік – учитель початкових класів, згодом працювала вихователем в дитячому садочку «Сонечко». У 1979 році присвоїли звання «Вихователь - методист».

З 1992 року і понині працює вчителем у Великоперевізькій загально – освітній школі 1 – II ступенів. Наполеглива, самовіддана, цілеспрямована, добра, проста - саме за такі риси характеру поважають і люблять односельчани Ніну Гнатівну. Такими виховала Ніна Гнатівна разом з чоловіком Сергієм Михайловичем своїх дочок Таню і Лену та внука Владика, який зараз навчається на 1 курсі аграрної академії, найважчому факультеті, на інженера-механіка.

За добросовісне ставлення до роботи вчителька неодноразово нагороджувалася грамотами Полтавського обкому комсомолу та районного відділу освіти.



Народилася Надія Яківна 6 лютого 1946 року в с. Глібівка Києво – Святошинського району, Київської області. До школи пішла в 1953 році. Після закінчення восьмирічки, у 1964 році вступила до Красноармійського педучилища. За направленням рік працювала в Узбекистані (Самаркандська область, Хатирчинський район, містечко Лянгар) вчителькою російської мови та літератури у 7 – 8 класах. Заочно закінчила Полтавський педінститут, факультет російської мови та зарубіжної літератури. Працювала спочатку вчителем молодших класів, потім - німецької

мови та історії, а згодом - учителем російської мови та зарубіжної літератури.

Надія Яківна – перша з усіх випускників Великоперевізької школи стала її директором. Шанована в селі людина, досвідчений фахівець, блискучий організатор, дуже трудолюбива жінка. Вирощує чудові жоржини, які зачаровують всіх, хто їх побачить, без жалю ділиться секретами кулінарії, вишиває білосніжні рушники і серветки. Вона обдаровує енергією добра і людяності всіх, хто її оточує, вона справжній учитель, бо учитель не той, хто вчить, а той, у кого є чого вчитися. Її життєва позиція - творити добро людям. Надія Яківна не байдужа до чужої біди, завжди допоможе у важкі хвилини словом і ділом, її серце широко відкрите для людей. За доброту і відповідальність поважають її односельчани. І хоча зараз вона на заслуженому відпочинку, не стоїть осторонь сільських справ. Надія Яківна продовжує бути ведучою сільських свят, вона Голова ради пенсіонерів.

За свою багаторічну працю має багато подяк, грамот, посвідчення «Ветеран праці».

### ***Переяслівська Марія Іванівна***



Народилась у пору, коли золотим падолистом стелиться до ніг різнобарвне листя, 8 листопада 1953 року в с. Великий Перевіз у сім'ї колгоспників. Після закінчення восьмирічки навчалася в Зіньківському СПТУ, здобула професію радиста - електрика, працювала на Шишацькому сирзаводі, та робітничі професії були не до душі. Частенько пригадувалися шкільні роки, де бурхливо кипіло піонерське життя, яким вона керувала, будучи головою ради дружини ім. М. Островського, цікаві уроки, захоплюючі подорожі, улюблені вчителі... Твердо вирішила стати учителем історії. Важко було втілити мрію в життя, бо в той час на істфак практично вступити було неможливо, поза конкурсом ішли партійні і комсомольські ватажки, військові, юнаки, що відслужили в армії. Не один раз прийшлося вступати, та вперто йшла до мети. Працювала старшою піонервожатою Жоржівської восьмирічної школи, а у вечірні години готувалася до вступу до ПДПІ. І нарешті все-таки вступ до вузу, виклик на сесію: лекції, семінари, практикуми, заліки, екзамени. Швидко летить час, коли займаєшся справою, яка тобі до вподоби. Промайнули роки навчання, нарешті - диплом історика і рідна школа. Спочатку призначення учителем іноземної мови, потім - старшою піонервожатою, згодом - вихователем групи продовженого дня і нарешті улюблена справа - викладання довгоочікуваного предмета. 38 років віддала Марія Іванівна школі, навчала учнів працелюбності, витримки, відповідальності. Всіляко підтримує і стимулює талановитих учнів. Недарма Демид Віка, Фурманчук Таня, Головка Владик, Линник Альоша виборювали щорічно перше місце в районі на Всеукраїнському конкурсі учнівської творчості на тему «Ідея соборності України» в номінації «Історія України та державотворення», а Киян Едик - друге місце цього ж конкурсу в 2009р. Великий внесок зробили учні школи на чолі з Марією Іванівною у зборі краєзнавчого матеріалу для Книги скорботи району, Книги пам'яті жертв Голодомору, експонатів для краєзнавчого музею. Завдяки роботі гуртка «Пам'ять» зібраний багатий матеріал з історії рідного села, а на честь 60-річчя Великої Перемоги був виданий історико - краєзнавчий нарис «Великий Перевіз. Сторінки історії».

Донести до учнів найдорожчий образ матері-Вітчизни, прищеплювати любов до рідного краю на основі місцевого матеріалу, конкретних осіб, що жили і живуть поруч, а ще краще, коли діти спілкуються з цими людьми, - одне з основних завдань учителя історії. Вчителька переконана, що, знаючи минуле, можна знайти ключик до вирішення сучасних проблем, не допустити помилок у майбутньому, тому і продовжує навчати учнів, як знайти своє місце під сонцем у цей важкий час.

Вона - учитель вищої категорії, ветеран праці, має грамоти і подяки обкому та райкому комсомолу, райради, відділу освіти, виконкому сільської ради.



### **Весна Галина Василівна**



Народилася 14 листопада 1941 року, коли війна чорним смерчем котилася по Україні, коли фашистський чобіт уже топтав перевізьку землю. Та доля виткала її життєве полотно і заставила подолати величезні труднощі. У 1948 році пішла до 1 класу Великоперевізької семирічки. У 1955 році після закінчення семи класів навчалася у Шишацькій середній школі до 1958 року. Після закінчення десятирічки, працювала у к – пі ім. Шевченка доглядачем молодняка. За свою скромну працю була нагороджена грамотою та одержала почесне звання «Ударник комуністичної праці». У 1960 році Галину Василівну направляють на навчання до Полтавського педінституту за спеціальністю «Учитель біології та хімії».

У 1965 році після закінчення вузу була направлена у Гребінківський р – н, с. Овсюки. У 1967 році разом з чоловіком Григорієм Кириловичем переїхали в Херсонську область в с. Каланчак.

У 1968 році повернулися в с. В.Перевіз. Тимчасово працювала в Пришибській, потім у Великобузівській, а з 1969 по 1972 рік у Ковердинобалківській школах., з 1973 року до виходу на пенсію - у Великоперевізькій загальноосвітній школі I-II ступенів. Її можна назвати віртуозом своєї справи. Терпляче і впевнено навчала вчителька складати та розв'язувати нелегкі хімічні рівняння, проводити досліди, виконувати практичні роботи не одне покоління учнів.

Журавлиним ключем відлетіли у небуття літа. Та прожиті роки - це великий життєвий скарб, бо за плечима багатий професійний досвід. Довгий час вчителька навчала батьків, а потім - їх дітей. Серед її колишніх учнів багато вже дідусів і бабусів, а Галина Василівна до цього часу пам'ятає їхні пустощі, особливо, як Петя Кухаренко прикрасив горіх яблуками, як новорічну ялинку. Зараз важко сказати, скільки відповідей на дитяче чому довелося знайти і відповісти. До неї до цього часу звертаються за допомогою учні, студенти, і нікому вона не відмовила, хоч яка б термінова справа в неї не була. Дуже приємно, пригадує вчителька, коли при зустрічах колишні учні вітаються з нею, як раніше, цікавляться здоров'ям, пропонують свою допомогу. Вона гордиться тим, що поруч живуть такі хороші, щирі люди, яких виховували в нашій школі. Галина Василівна добра вдачею, має м'який характер, чесна, доброзичлива, просто хороша і скромна жінка. Серед колишніх учнів у неї багато друзів, з якими вона до цього часу підтримує теплі стосунки. За учительську роботу має подяки, грамоти, почесне звання «Ветеран праці».



Народилася Ольга Іванівна в чудовий осінній день, 4 жовтня 1950 року в с. Великий Перевіз у сім'ї колгоспників. Після закінчення місцевої школи навчалася в Лохвицькому педучилищі, після закінчення якого була направлена спочатку у Водяну Балку, а потім у Диканську середню школу старшою піонервожатою. У 1976 закінчила ПДПІ за спеціальністю «Українська мова і література».

Згодом Ольга Іванівна почала працювати у рідній

школі. Турботлива, ніжна, лагідна вчителька з року в рік полоняла серця дітей, віддаючи все своє вміння, увагу і терпіння, а за це діти віддячують їй любов'ю і повагою. Майже щодня, чи то навесні, коли надворі ласкаво світить сонечко, чи то взимку, коли морозець добренько щипає за щічки, зустрічають і проводжають свою улюблену вчительку її вихованці з дому і додому. У кожному погляді, у кожному слові наставниці - любов до дітей. Чотири роки навчала Юлю Бережну Ольга Іванівна, і ось, будучи старшокласницею Шишацької гімназії, учениця не забула свою першу вчительку і присвятила їй свій вірш «Вчительці».

Від порогу дитинства, доброти і тепла,  
Ллється світло на землю, лине пісня свята.  
Від цих стін, від цих вікон, крізь життя пронесу  
Ваше слово навіки, ту ранкову росу,  
Що виблискує часто по дорозі до школи.  
Пам'ятаю завжди, не забуду ніколи  
Вчительки першої голос ласкавий,  
Що відкрила нам двері в світ далекий, незнаний.  
Її голос звучить колисковою ніжно,  
І весною, і осінню, і зимою сніжною,  
І коли мені сумно, і в щасливу хвилину  
Я згадаю той голос, я згадаю дитину,  
Яка вперше з надією прямувала до школи.  
Пам'ятаю завжди, не забуду ніколи.

Сьогодні Ольга Іванівна на заслуженому відпочинку, але й досі продовжує працювати, не може розлучитися зі школою, зі своїми вихованцями, які так її поважають і шанують. За сумлінну працю має подяки і грамоти. Вона - ветеран праці.

### ***Бабенко (Криворучко)Леся Олексіївна***



Народилася 9 лютого 1985 року в смт Шишаки. З 1992 по 1996 роки навчалася в Шишацькій спеціалізованій школі ім. В. І. Вернадського, з 1996 по 2003 рік у Шишацькій гімназії, яку закінчила з золотою медаллю. Вступила на заочне відділення ПДПУ ім. В. Г. Короленка на філологічний факультет за спеціальністю «Українська мова та література. Зарубіжна література».

У 2004 році працювала в агрофірмі «Шишацька» на посаді диспетчера. З 2005 року – продавець у п/п Г.Величка, працювала також офіціантом.

З 2006 року Леся Олексіївна вчителька української мови і літератури у Великоперевізькій школі. Як запевняє вчителька, «знайшла те, що шукала», робота в школі їй до душі, подобається бути з дітьми, танцювати, співати з ними. І справді, Леся Олексіївна комунікабельна, уважна, сповнена оптимізму та ентузіазму жінка, у таких людей велике майбутнє.



Народилася Зоя Миколаївна влітку, 12 серпня 1978 року в с. Великий Перевіз. У семирічному віці пішла до 1 класу місцевої школи, яку закінчила в 1993 році. З 1994 по 1998 рік навчалася у Кременчуцькому педучилищі за спеціальністю «Вчитель початкових класів. Педагог-організатор».

Після закінчення педучилища змушена була зареєструватися в державній службі зайнятості. Виконувала 3 місяці громадські роботи при військкоматі, працюючи з паперами по підготовці призову юнаків до Збройних Сил України. Потім працювала продавцем у місцевому магазині «Явір», з жовтня по березень 2002 року – вихователем ГПД. У зв'язку зі скороченням, довелося влаштуватися на Шишацький сирзавод, на якому працювала до листопада 2003 року, до народження донечки Альбіночки.

З 2005 року Зоя Миколаївна прийнята на посаду вихователя ГПД, згодом, вона стає організатором позакласної роботи, а з вересня 2009 року їй довірили 1 клас. Дуже відповідальний час настав для Зої Миколаївни. Десять пар очей щохвилини стежать, наслідують, висловлюють невдоволення і радість. Всім їм треба дати раду: правильно тримати ручку і вміло нею виводити палички, хитромудрі закарлючки, правильно сидіти за партою і виконувати всі вимоги вчительки. Всіх потрібно зацікавити, знайти шлях до дитячого серденька, щоб не відбити потяг до знань. На перервах влаштувати цікаве дозвілля, а може, кому поправити зачіску, одяг, взуття, на уроки фізкультури кожному допомогти переодягнутися. Та чи можна перерахувати все те, що потрібно робити вчителю з першокласниками, адже на кожному кроці маленькі школярки потребують допомоги. І з усім цим необхідно справитися Зої Миколаївні, щоб навесні зібрати щедрий урожай на традиційному шкільному святі Букварика.



Народилася Людмила Петрівна в час, коли пробуджується все на землі, 13 березня 1956 року в с. Федорівка, Глобинського району, Полтавської області. З 1963 по 1973 роки навчалася в місцевій школі. Після її закінчення вступила до Полтавського педінституту на математичний факультет. У 1977 році, закінчивши вуз, отримала направлення за фахом у Воскобійницьку восьмирічну школу, Шишацького району, Полтавської області.

З 1980 року - учитель математики, а згодом і фізики у Великоперевізькій школі. Кажуть, що математика - суха наука, але Людмила Петрівна так уміє подати матеріал, що в класі немає байдужих до хитромудрих формул та рівнянь. Вона навчає не лише математики та фізики, але й законів життя. Людмила Петрівна виконувала обов'язки заступника директора з навчально – виховної роботи з 1988 по 2004 рік, 5 років підряд очолює шкільну профспілку.

Вчителька є другою мамою п'ятикласників, для батьків - порадицею, для колег – наставницею. Надзвичайно дивним чином у ній поєднується вимогливість з добротою, ніжність із доброзичливістю і з чіткістю, віриться,

що зерна її турботи проростуть у серцях вихованців радістю і благополуччям. Будуть вони жити щасливо, як її дочки Юля та Алла зі своїми сім'ями. Немало довелося Людмилі Петрівні з Миколою Івановичем потрудитися, щоб обом дочкам дати вищу освіту, видати заміж, влаштувати на роботу, а ще ж треба допомогти внучкам Дашуні та Катюшці. У вихорі життя стрімко і крилато летять роки, та Людмила Петрівна встигає всьому дати раду, повсюди встигнути, така вже в неї вдача.

За сумлінну роботу вчителька нагороджувалася подяками та грамотами відділу освіти та райради.



Народилася Ірина Володимирівна 13 вересня 1986 року в м. Полтава. З 1992 по 2003 рік навчалася в Шишацькій спеціалізованій школі ім. В. І. Вернадського. У 2003 році вступила до Полтавського державного педінституту ім. В. Г. Короленка, де навчалася на факультеті філології та журналістики за спеціальністю «Вчитель англійської мови та зарубіжної літератури».

З 2006 року по 2008 рік працювала вчителем англійської мови у Великобузівській загальноосвітній школі I –II ступенів.

З 2008 року Ірина Володимирівна - учитель англійської мови у Великоперевізській школі. Чуйна, скромна, завжди усміхнена - такі риси характеру притаманні Ірині Володимирівні. Вона дуже любить розумних, вихованих учнів, які завжди виконують домашні завдання, мають хорошу поведінку.

### ***Вишняк (Грищук) Світлана Федорівна***



Народилася 4 січня 1983 року в Чернівецькій області в с. Керстенці. Коли їй виповнилося 4 роки, сім'я переїхала в селище Шишаки до бабусі та дідуся. У 1986 році Світа пішла до 1 класу, паралельно навчаючись у музичній школі грі на скрипці, але в 4 класі з'явилося нове захоплення – баскетбол, що й стало невід'ємною частиною її життя аж до 11 класу. Під час навчання в школі отримувала нагороди за перемогу в баскетбольних змаганнях, неодноразово брала участь в олімпіадах з англійської мови, біології та історії. Одночасно відвідувала тренування з баскетболу та гурток англійської мови.

Після закінчення школи - у 2000 році - навчалася в Полтавському училищі, здобула професію монтажника електро – радіо – апаратури, але інтерес до англійської мови переміг, і в 2001 році вона вже навчалася а Полтавському державному педагогічному університеті ім. В.Г. Короленка на філологічному факультеті за спеціальністю « Англійська мова та зарубіжна література». Одночасно працювала вчителем іноземної мови у Великобузівській середній школі.



Створивши сім'ю 30 квітня 2003 року, змушена була переїхати ближче до Шишаків. Так потрапила у Великоперевізьку школу за що насправді, дуже вдячна долі, адже саме ця школа надалі стала по-справжньому рідною, тому що щирість шкільного вчительського колективу і дитячі усмішки неможливо забути ніколи. Саме тут Світлана Федорівна зрозуміла, що бездарних дітей не буває. Закінчила університет у 2006 році, а в 2007 році в житті вчительки сталися дуже великі зміни, тому довелося міняти місце роботи.

Майже рік працювала в Шишцькому УПСЗН. Працюючи там, звісно, здобула нові навички, але працю з паперами неможливо порівняти з працею з дітьми. Тому в 2008 році вирішила змінити місце роботи. До теперішнього часу Світлана Федорівна працює в приватному підприємстві, але за своїми учнями Великоперевізької школи сумує не менше, ніж раніше.

І справді, сумувати є за ким. Адже Світлана Федорівна чудовий педагог. Пригадуючи її відкриті уроки, виховні заходи, екскурсії так і хочеться, щоб вона повернулася до педагогічної роботи, до свого покликання – навчати і виховувати учнів.



Народився Віктор Васильович 19 жовтня 1961 року в с. Воскобійники, Шишацького району, Полтавської області. У 1968 році пішов до Романківської початкової школи, потім до Воскобійницької восьмирічної, а середню освіту здобув у Михайликівській середній школі. З 1978 по 1982 рік – студент Полтавського педінституту, факультет «Загальнотехнічних дисциплін і праці».

Трудову діяльність розпочав у Федунській восьмирічній школі вчителем трудового навчання і фізичного виховання, де пропрацював чотири роки.

3 вересня 1986 року був призначений на посаду директора Великоперевізької восьмирічної школи, де працює і понині.

Поважний, добрий, чуйний, завжди готовий вислухати, прийти на допомогу. Увесь на людях і для людей. Другий термін є депутатом районної ради з питань освіти та культури, очолює районну комісію по соціальному страхуванню. Без Віктора Васильовича не вирішується жодне питання, що стосується розвитку села, адже він кілька років підряд є постійним членом Виконкому сільської ради.

Встигає Віктор Васильович разом з дружиною Наталією Миколаївною дати вдома раду господарству, приділити увагу гордості їхнього життя - синам В'ячеславу та Валентину. В'ячеслав закінчив ПДПУ, а Валентин успішно навчається в національному університеті ім. Юрія Кондратюка. Обидва хлопці, можна сказати знайшли себе в житті, як і їхні батьки.

За плідну роботу нагороджувався директор грамотами райради, райвідділу освіти, грошовими преміями.

## **Король Людмила Володимирівна**



Народилася 5 липня 1956 року в селі Федорівка, Карлівського району, Полтавської області в сім'ї колгоспників. До першого класу вступила в 1963 році, а закінчила десятирічку в 1973 році. П'ять років навчання в Полтавському педінституті на математичному факультеті промайнули швидко.

І ось молода вчителька за направленням прибула у Великоперевізьку восьмирічну школу. Крім математики, їй довелося навчати учнів фізики та креслення, а ще довірили випускний восьмий клас. Як сьогодні, пам'ятає Людмила Володимирівна перших своїх випускників і з теплом та вдячністю часто згадує їх, особливо хлопців, - непосидючих Дерія Серьожу, Іваницю Сашу та Кухаренка Петю, спокійних і врівноважених Бережного Вову, Ігнатченка Ваню, Ковтуна Гришу, Сініцина Вову та Ляльку Вову, завжди усміненого Яроша Вову, розумника Говоруна Олежку.

Неодноразово вчителька разом з колегами мандрували з учнями містами України, Білорусії. Не раз і не два разом з туристичною командою та Юрієм Івановичем захищали честь школи на районних та обласних змаганнях. Особливо запам'яталися обласні туристичні змагання в Решетилівці, які не відбулися без пригод.

Не стоїть вона осторонь сільських справ. Кілька років підряд очолювала виборчу дільницю по виборах до верхніх ешелонів влади, є прекрасним організатором дозвілля своїх колег.

У добрі та злагоді Людмила Володимирівна разом із чоловіком виховала трьох своїх дітей: донечку Євгенію та двох синів Романа та Олександра, допомогла їм здобути престижну вищу освіту, тому має великий життєвий досвід, щоб виховувати інших, бути прикладом працелюбності, чуйності, у потрібний час завжди прийти на допомогу, як рідним так і односельцям.

Вона має подяки та похвальні грамоти від дирекції школи та райво.



Народилася Олена Миколаївна в по-осінньому холодний, вітряний день 17 листопада 1961 року на Чернігівщині. У 1968 році пішла до 1 класу. У 1976 році та вступила до Ржищівського педучилища, яке закінчила в 1980 році.

Трудову діяльність розпочала вчителем початкових класів. З 1982 по 1988 рік заочно навчалася в ПДПІ ім. В. Г. Короленка за спеціальністю - «Російська мова і література». Чесно і добросовісно з дня у день, з року в рік трудиться на педагогічній ниві. Вкладає душу, серце, всі свої знання і чималий досвід у душі підростаючого покоління. Мудрим словом, задушевною розмовою виховує дітей бути добрими, відповідальними, працелюбними.

Олена Миколаївна – людина з високим почуттям відповідальності і вимогливості. Учні, яких вона навчала, мають хорошу підготовку, виховані.

Вчителька добре розуміє, що від таких, як вона, залежить інтелект нації. Олена Миколаївна має прекрасну сім'ю. Її чоловік – хороший художник, неодноразовий чемпіон з гри в шахмати, донька Маринка – журналіст Полтавського кабельного телеканалу ІРТ, закінчила психолого-педагогічний факультет педуніверситету, а синок Діма – старанний учень Шишацької обласної гімназії для обдарованих дітей.

За сумлінну роботу Олена Миколаївна має грамоти районного відділу освіти.



Народилася Світлана Василівна 11 серпня 1970 року в смт Шишаки. Після закінчення Шишацької середньої школи у 1987 році два роки навчалася у Кременчуцькому педучилищі. У 1990 році вступила до Полтавського педінституту, який закінчила у 1994 році за спеціальністю «Педагогіка і методика початкового навчання». Її мама Наталія Іванівна у минулому - викладач біології в Баранівській школі. Це стало поштовхом доньці теж стати

вчителем.

Трудову діяльність розпочала у Великоперевізькій школі у 1989 році вихователем групи продовженого дня в 2 класі. Найбільше запам'ятався Світлані Василівні її перший випуск, тому що було багато здібних дітей і тому що були вони першими. Найрадіснішими шкільними днями для вчительки є дні, коли учні показують добрі знання, перемагають у конкурсах, вступають до вищих навчальних закладів, а ще коли в її дорослих колишніх учнів народжуються діти.

Про свою колегу на сторінках районної газети «Сільське життя» написала вчителька Великоперевізької школи Зоя Антонівна Шкуратовська

« ...Світлана. Ім'я так відповідає сутності цієї унікальної жінки. Чесна, поміркована, справедлива, добра, щира, ніжна, життєрадісна... Безліччю хороших слів можна характеризувати Світлану Марченко, бо вона справді того варта... Вона дуже хороший вчитель початкових класів, а ще обдарований хореограф... Світлану Василівну цінують і поважають у колективі, її дуже люблять учні, шанують батьки. Разом із чоловіком Юрієм виховують донечку Наталочку...».

І справді, в її серці особливе місце відведене дітям. З великою любов'ю відноситься вона до них на уроках, на заняттях танцювального гуртка, при підготовці та проведенні свят.

За свою сумлінну працю Світлана Василівна нагороджена грамотою районного відділу освіти.



Народилася Маргарита Степанівна 14 червня 1972 року в с. В. Перевіз, Шишацького р-ну, Полтавської обл. в сім'ї колгоспників-інтелігентів. У 1979 році вступила, а у 1987 році закінчила Великоперевізьку восьмирічну школу. У 1987 році розпочала навчання в Кременчуцькому педучилищі ім. А. С. Макаренка, яке закінчила в 1991 році. 3 серпня цього ж року направлена вихователем групи продовженого дня у Великоперевізьку школу. З 2007 року - учитель

початкових класів. У 1995 – 1998р.р. навчалась на заочному відділенні Полтавського педінституту ім. В.Г. Короленка за спеціальністю «Початкове навчання».

Маргарита Степанівна ніколи не рахується з часом. Багато часу проводить в інтернеті, здобуваючи цінну інформацію, щоб, проводячи виховні заходи, до глибини душі вразити колег, батьків та учнів досконалыми сценаріями шкільних свят. Скарбничка її душі завжди переповнена захоплюючими ідеями. Її можна назвати «королевою мистецтва», бо вона найкращий редактор шкільної газети, вмілий художник, чудовий актор, прекрасний ведучий свят. Не один ювілей працівників школи запам'ятався на все життя, бо в його сценарій Ріта Степанівна ( так її з любов'ю називають колеги та учні) вкладає душу і серце.

Ввічлива, принципова, людяна, розумна, талановита – ось далеко не всі риси характеру, цієї скромної жінки-вчительки. Педагогом вирішила стати і її донька Юля, яка в цьому році вступила на фізико-математичний факультет ПДПУ та на заочне відділення за спеціальністю «Учитель англійської мови та зарубіжної літератури».

Цього ювілейного року Маргарита Степанівна очолює методоб'єднання класних керівників та класоводів, як ніхто інший, забезпечила вона своїх колег величезним обсягом інформації та завданнями на весь навчальний рік.

За успіхи в роботі нагороджувалася грамотами райво в 1999р., 2006р.



Народилася Людмила Іванівна в м. Полтава 17 травня 1972 року. Після закінчення Полтавської середньої школи № 26 вступила до Красноградського педагогічного училища, яке закінчила в 1991 році з відзнакою, отримавши спеціальність «Викладання в початкових класах загальноосвітньої школи». За державним розподілом була направлена на постійну роботу до Полтавської гімназії № 33 учителем початкових класів. Проте за покликом долі 15 серпня 1991 року була призначена на посаду вихователя ГПД Великоперевізької загальноосвітньої школи.

За час роботи в школі була учителем початкових класів, музики, педагогом-організатором, керівником танцювального гуртка. Що найбільше запам'яталося за 14 років педагогічної діяльності? Відповідь одна – «діти, бо це такі створіння, заради яких хотілося працювати, творити і віддавати їм часточку свого серця», - говорить Людмила Іванівна. Найбільше їй запам'яталися її перші учні – Кононенко Ю, Кононенко Л, Кожевник В, Калина С. У далекому 1991 році це були учні 2 класу, з якими разом вона пізнавала новий для неї край – Шишаччину. Прошло багато років, і сьогодні, працюючи в органах виконавчої влади району, Людмила Іванівна з гордістю відзначає, що разом з нею в одному відділі працює її найкраща учениця В'юн (Кононенко) тепер уже Любов Григорівна.

І, мабуть, найбільшою радістю для Людмили Іванівни було те, що у 1993/ 1994 н.р. збулася її мрія, хоч і не на постійній основі їй довірили викладання у 2 класі . Клас невеликий, але Пугач Г., Сулименко Р.,



Сулименко Д., Колотай В, Колотай С, Марченко С, Переяслівський С, Юрчина А. були для вчительки не просто учнями, а її дітьми.

У 2002/2003 н. р. Людмилі Іванівні доручили активізувати роботу танцювального гуртка. Так виникло три танцювальних групи в школі: старша (9-8кл.), середня (7-5кл.), молодша(2-4кл.). Вона пригадує, що дівчатка з великим натхненням і старанністю готувалися до кожного виступу, їм аплодували не тільки перевізці, а й жителі інших сіл та районного центру. У кращих композиціях «Рушничок»-Голубенко Л.,Водяницька В., Ключко С., Марченко С., Коханевич Л., Кулакевич Ж.; «Калина» - Демид В., Бабій М., Кобліченко Р., Бережна Н.; «Моя земля» - Федоренко О.,Вибиванець О., Яценко В., Жаботинська Л.; незрівнянними виконавцями сучасного танцю були Самсоненко І.,Черненко Ж., Кулакевич Л. Найкращою солісткою пісень- Фурманчук Т.

Сьогодні Людмила Іванівна з вдячністю згадує Н. В. Тараненко, яка першою зустріла її в стінах навчального закладу і була наставником, О. Г. Кононенко і Н.Я. Бережну, до яких відповідальний працівник з питань внутрішньої роботи району звертається і сьогодні за допомогою і порадою, як до кращих гуманітаріїв району. Приємно відзначити, що діти не забувають її і зараз, вітають з Днем учителя, згадують разом той час, коли жили сценою.



Пугач П.М.

Народився Павло Миколайович 9 березня 1983 року в с. В.Перевіз. До 1класу пішов у 1989 р., дев'ять класів закінчив у 1998 році, а Шишацьку середню школу - у 2000 році. Чотири роки навчався у Гадяцькому культосвітньому училищі, яке закінчив у 2004р., здобувши спеціальність «Керівник аматорського колективу, організатор культурно – дозвільневої діяльності».

З 1 липня 2004 року - директор Великоперевізького СБК, а з 1 вересня – учитель музики. У 2005 році вступив на заочне відділення Полтавського ДПУ на факультет фізичної культури.

Кращий на селі виконавець сольних пісень виступав не тільки перед односельчанами, але й на районній сцені. Полонив юнак серце шишачанки Галі, одружилися. Від великої любові народилася в молодого подружжя донечка Полінка.

Хоча педагогічний стаж Павла Миколайовича невеликий, та в нього є неабиякий талант і всі можливості добитися на педагогічній ниві значних успіхів, бо його люблять учні і вчителі, він користується повагою односельців.



Рябчун В.І.

Народилася Віта Іванівна 28 грудня 1970 року в с.Жоржівка Шишацького р-ну, Полтавської обл. З 1978 по 1988 рік навчалася у Шишацькій середній школі. Після закінчення школи в серпні 1988 року вступила на I курс Сумського державного педінституту ім. А.С.Макаренка.

У червні 1993 року закінчила навчання в інституті. Працювала на посаді директора станції «Юних

натуралістів» при Шишацькій загальноосвітній школі ім. В.І. Вернадського I – II ступенів.

У січні 1997 року стала працювати вчителем хімії та біології Великоперевізької загальноосвітньої школи I – II ступенів. Стаж роботи Віти Іванівни - 17 років. Останні 5 років - заступник директора з навчально – виховної роботи. Вчителька дякує долі за те, що вона привела її до цієї школи, бо ця затишна будівля стала для неї другою домівкою, у ній вирує бурхливе, цікаве шкільне життя.

Віта Іванівна – енергійна жінка, це справжній лідер, який викликає повагу. Вона володіє прекрасними організаторськими здібностями, відповідальна, цього ж навчає своїх вихованців, учнів 8 класу. Як ангел – охоронець з дня в день опікує вчителька своїх підлеглих, а вони за це їй віддячують любов'ю і повагою. Разом з чоловіком Сергієм Анатолійовичем Віта Іванівна виховує сина - дев'ятикласника Шишацької гімназії для обдарованих дітей.

Вона неодноразово нагороджувалася грамотами та подяками райради та райво.



Самсоненко Ю.І.

Народився Юрій Іванович 6 травня 1952 року в с. В. Перевіз. З семирічного віку пішов до школи, після закінчення якої працював у будівельній бригаді колгоспу ім. Шевченка на спорудженні приміщення дитсадка на 90 дитячих місць з цілодобовим вихованням дітей. За хорошу роботу отримав першу в житті нагороду – медаль з нагоди відзначення 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Заочно закінчив середню школу і в 1971 пішов до лав Радянської Армії. Службу проходив у м. Куп'янську Харківської області.

З 1975 по 1978 рік працював учителем фізкультури в Баранівській восьмирічній школі. У мороз і спеку ішов Юрій Іванович стежкою навпростець лісом до сусіднього села на роботу. А з 1978 року і понині він працює у Великоперевізькій загальноосвітній школі I –II ступенів. Заочно закінчив Івано – Франківський технікум фізичної культури в 1981 році. При школі майже постійно працюють баскетбольна, футбольна секції та секція з настільного тенісу. Члени туристичного гуртка, яким опікувався Юрій Іванович, майже щороку бували на палатках, на районних змаганнях неодноразово займали перші місця і захищали честь району на обласних змаганнях(двічі в Нових Санжарах, у Решетилівці, у Миргороді, у с. Вельбівці Гадяцького району ) і завжди входили в десятку сильніших. Вчитель, який має відкриту душу, чуйне серце, добрий гумор, - а саме таким є Юрій Іванович - завжди подобається учням. Вдома він вправний господар, його руки все вміють робити, двір будь-якої пори року в зразковому порядку, недарма, коли до села завітав гість з далекої Японії, місцева влада запропонувала показати обійстя Юрія Івановича. За ним, як за кам'яною стіною, всі члени родини і найцінніший його скарб - внучка Діаночка.

За 36 років педагогічної діяльності є що згадати, є ким пишатися. Серед найкращих спортсменів Юрій Іванович називає учнів минулих років, рекорди яких і до цього часу «не побиті»: Кононенко Лілю, Тронь Лену,

Клименко Олю, Бережну Віту, Книш Олю, Ісак Мирославу, Жаботинського Руслана, Вибиванця Юру, Каліна Вову, Кашубу Федю, Кононенка Толю, Кудрю Олега, Пугача Павла, Самсоненка Вову, Швацького Толю, а ще братів Мареничів Віталія і Валентина, Говоруна Валерія, Клочка Михайла, Рибалка Романа, братів Бережних Романа і Володимира, Левченка Андрія, Клименко Валентину, Бережну Аллу, Кононенко Ірину, В'юн Людмилу та багато інших.

За свою сумлінну роботу Юрій Іванович має грамоти Міністерства освіти України, обласного і районного відділів працівників освіти.

### ***Сукач Софія Петрівна***



Народилася теплою сонячною дня, 16 серпня 1949 року. У семирічному віці пішла до місцевої школи, яку закінчила в 1964 році. Вступила до Переяслав-Хмельницького педучилища за спеціальністю «Учитель початкових класів та старша піонервожата». За направленням працювала спочатку у Воскобійницькій, а потім у Баранівській восьмирічній школах. Заочно навчалася в ПДПІ ім. В.Г. Короленка на філологічному факультеті. З 1974 по 1975 рік в Чутовому викладала російську мову. Одружившись, після декретної відпустки з 1978 року працювала у Великоперевізькій школі старшою піонервожатою.

Ніде було подіти маленьку Наталочку, то змушена була йти працювати до дитячого садочка «Сонечко». Після чотирьох років роботи в дитсадку Софії Петрівні доручили відповідальну посаду секретаря сільської ради. Та як магнітом тягло через дорогу до школи жінку. 1989 рік, і знову вона в школі, серед дітей. Спочатку робота старшої піонервожатої, потім вихователя ГПД для шестирічок, а з 1987 – учителя початкових класів.

За роки сумлінної праці було чимало незабутніх пригод, проведено багато виховних заходів. Та найбільше запам'яталося Софії Петрівні Букварикове свято 1997 року за участю Сініциної Тані, сестер Голубок Сніжани та Мар'яни, Линник Юлі та інших; епізод, коли першокласникам робили прививки: один з учнів утік, і прийшлося до самого вечора шукати, а він сидів на груші і спостерігав, як метушаться дорослі. Після того випадку винуватець найпершим з року в рік отримував прививки, бо дуже не хотів, щоб його вважали боягузом.

Через сімейні обставини Софія Петрівна з лютого 2007 року перебуває на заслуженому відпочинку. Скромна, тактовна, виважена, щира - такою її знають колеги та односельчани.

Софія Петрівна – ветеран праці, має грамоти та подяки.



### ***Тараненко Ніна Василівна***

Народилася 5 червня 1940 року в с. Баранівка Шишацького району, Полтавської області. З 1947 по 1954 рік навчалася в Баранівській семирічній школі, потім у Великосорочинському педучилищі. Через 2 роки продовжила навчання в Лохвицькому педучилищі. З 1958 року працювала учителем початкових класів Бухунівської

школи.

Чоловік Ніни Василівни, Володимир Григорович, займав відповідальні посади в районі, тож їй доводилося за ним мандрувати, як нитці за голкою. Працювала в Перевозі, Великій Бузові, Баранівці, Федунці. Та де б вона не була, знають її люди, як доброзичливу, щирю, добру, відверту, сповнену оптимізму жінку. А ще Ніна Василівна задушевно співає, гарно вишиває, будь-яка робота кипить у її вправних руках. Своїх маленьких вихованців вона все своє життя навчала рости вихованими, чесними, ввічливими, скромними, працьовитими, поважати старших. Такими Ніна Василівна разом з чоловіком виховала і своїх дітей: доньку Ларису та синів Гришу і Олега.

Після 39 річного стажу роботи вчителька по вислuzі пішла на заслужений відпочинок. За багаторічну роботу має почесне звання «Ветеран праці», подяки та грамоти від районного відділу освіти.

### ***Шкуратовська Зоя Антонівна***



Народилася у маленькому хуторці Красилівка на Житомирщині 4 жовтня 1965 року. Відтоді заповнилася оселя дитячим сміхом і плачем дещо капризної донечки, яка зв'язала руки подружжя міцніше, ніж весільний рушник, що з'єднав долі батьків у День святого Михайла. Через півроку родина переселилася в хутір Браженець, що потопав у лісовій казці, де промайнуло дитинство і юність Зоїної мами Марії. Звідси пролягла дорога до науки у сусідні села. Спершу була початкова Антонівська, а потім Приворотська восьмирічка. Після школи - навчання в Житомирському ПТУ№9, де здобула професію ткалі.

З дитячих років мріяла стати вчителькою. Тому не дивно, що перед нею відкрила доля двері педагогічного інституту ім. І. Франка в Житомирі. У 1993 році закінчила вуз. Любов до милозвучного українського слова, народної пісні, чудової поліської природи, що оточує її з дитинства, додавала Зої Антонівні життєдайної сили, спонукала до творення її величності – поезії. Мине багато років, поки декан філологічного факультету Л. С. Монастирецький скаже слова високої оцінки творчої особистості лауреата 1 Всеукраїнського поетичного вернісажу «Троянди і виноград» Зої Шкуратовської.

У 2007 році пединститут видав її збірку поезій «Де живуть невигадані сни». Зараз Зоя Антонівна – учитель з 23 річним стажем роботи. Вона має вищу кваліфікаційну категорію та звання «Вчитель-методист». Але Зоя Антонівна не тільки хороша вчителька, вона – мати – героїня. Народила і виховала чотири донечки і сина. Старші вже випурхнули з хатнього гніздечка, залишилася поруч восьмикласниця Юля. Лише один рік пропрацювала вона у Великоперевізькій школі учителем української мови та літератури, а також організатором позакласної роботи, а її творчість і тут пустила свої корінці. Це вона є автором вірша «У Великім Перевозі», який, можливо, в майбутньому стане гімном села і школи.



Край лелечий, тополиний як світличка України  
Притулився до Шишаків і байраками поріс -  
Наш найкращий, наш єдиний журавлино-солов'їний  
І стражденний, і щасливий наш Великий Перевіз.  
У Великім Перевозі, де тополі при дорозі,  
Де садочки, як віночки, пишно веснами цвітуть,  
Тут живуть прекрасні люди, що найперші сонце будять,  
Їм у школі перевізькій діти зміною ростуть.  
Наша школа, наша школа – золота в селі підкова!  
Тут навчання і змагання, дисципліна тут і сміх.  
Вчать тут мудрості людини, що з малої батьківщини  
Понесе скарби духовні у широкий білий світ.  
У Великім Перевозі, де тополі при дорозі,  
Де садочки, як віночки, пишно веснами цвітуть.  
Тут живуть прекрасні люди, що найперші сонце будять,  
Їм у школі перевізькій діти зміною ростуть.

Нині Зоя Антонівна працює заступником директора по навчально-виховній роботі в Михайликівській ЗОШ I-II ступенів.

Ось і перегорнуто деякі сторінки складного учительського життя. Як би не хотілося, всього не можливо збагнути, а не те що написати, тож хай мені вибачать ті, кого забула згадати, про когось щось не написала, комусь щось не до вподоби. Прагнула бути справедливою. Таких талановитих, відданих своїй справі великоперевізьких вчителів можна зустріти в кожному населеному пункті, де є школа.

Мої колеги розуміють, що в центрі села, у школі, зростає майбутнє нашої держави. Учень – це факел, а запалити його може тільки мудрий учитель. Тільки він може навчити і виховати свідомих, талановитих громадян України, закласти активну життєву позицію своїх вихованців. Бо тільки освічена людина може дати відповіді на всі виклики життя.

Вчительськими зусиллями послідовно і наполегливо з року в рік прокладається стежка від країни дитинства і пізнання до широкої дороги життя. Саме в початкових класах закладається фундамент, у старших – зводяться стіни, а здобута професія формує дах. Від нелегкої, наполегливої і такої потрібної святої учительської праці залежить наше майбутнє. Видатний педагог В.Сухомлинський говорив, що ім'я архітектора живе в його будовах, письменника - у творах, художника - у картинах, а ім'я вчителя живе у думках його вихованців. Скільки б людині не було - 20 чи 70- її шлях розпочинався з мудрого учительського слова. Тож нехай священне слово «вчитель» завжди буде на вустах кожного, бо він сіє розумне, добре, вічне.

Щиро вдячна односельцям, нинішнім і колишнім колегам, учням – гуртківцям, випускникам минулих років за надану допомогу в зборі матеріалу для написання та видання історії школи.

# Директори



**М.І.ЧУБ**



**Р.І.ЧУЙКОВА**



**Н.Я.БЕРЕЖНА**



**В.В.КОЖЕВНИК**

# ВІДМІННИКИ ОСВІТИ



**Т.Т.НОВАК**



**К.Т.ПУТАЧ**



**В.ЛЯВТУШЕНКО**

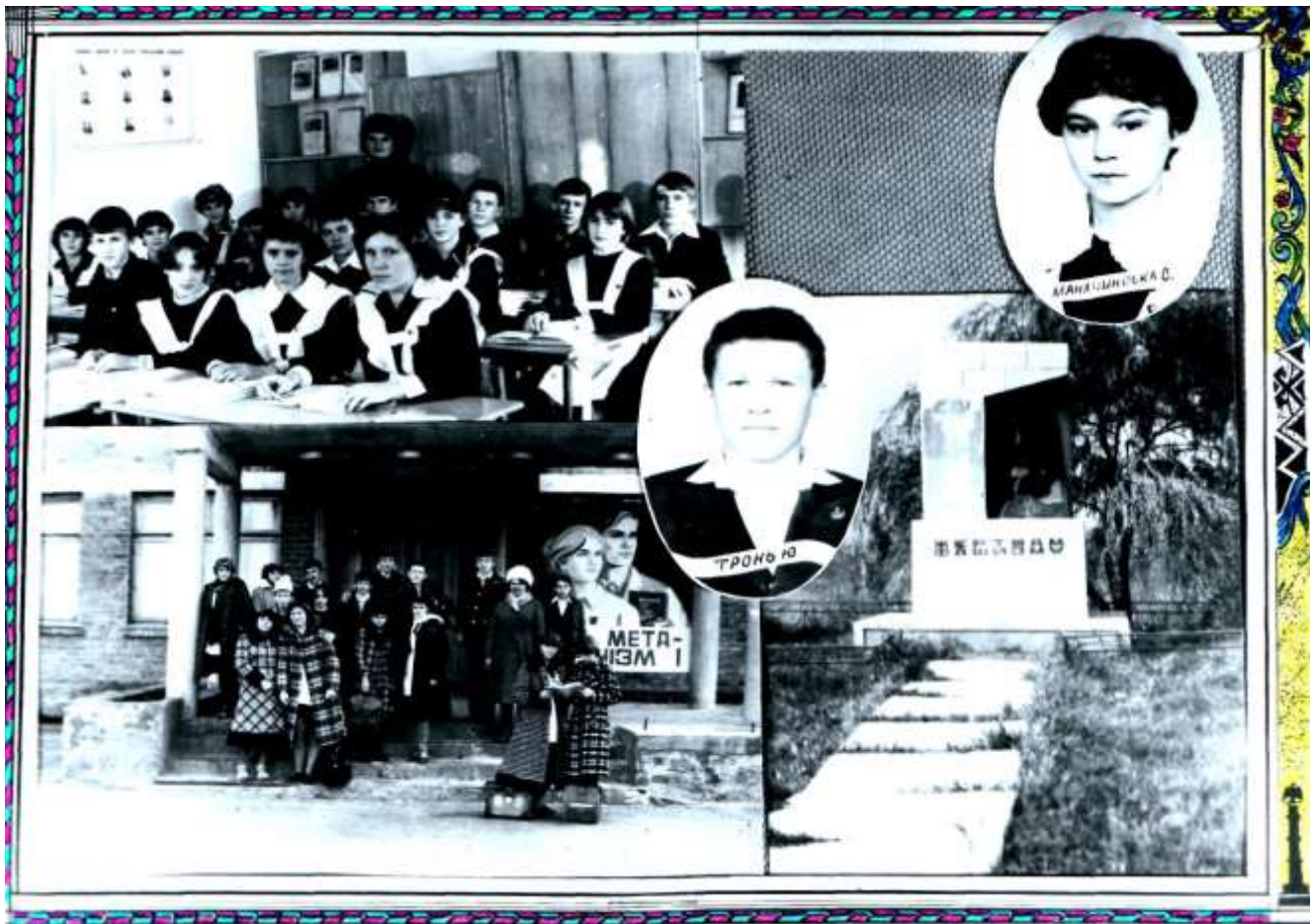


**О.Г.КОНОНЕНКО**









Випускники 1981/1982 навчального року. Кл. керівник Н.Я. Бережна.













Випускники 1988/1989 навчального року. Кл. керівник Н.Я.Бережна.







Випускники 1991/1992 навчального року. Кл. керівник Г.В.Весна.



Випускники 1992/1993 навчального року. Кл. керівник В.І. Явтушенко.



Випускники 1993/1994 навчального року. Кл. керівник О.Г. Кононенко.





*Випускники 1994/1995 навчального року. Кл. керівник М.І. Переяслівська*



*Випускники 1995/1996 навчального року. Кл. керівник Н.Я. Бережна*





*Випускники 1996/1997 навчального року. Кл. керівник Н.Г. Тронь*



*Випускники 1997/1998 навчального року. Кл. керівник В.І. Явтушенко*





*Випускники 1998/1999 навчального року. Кл. керівник О.Г. Кононенко*



*Майбутні випускники 1999/2000 навчального року. Кл. керівник  
М.І. Переяслівська*





*Майбутні випускники 2000/2001 навчального року.*



*Майбутні випускники 2001/2002 навчального року.*

*Кл. керівник Л.В. Король*



*Випускники 2002/2003 навчального року. Кл. керівник В.І. Рябчун*



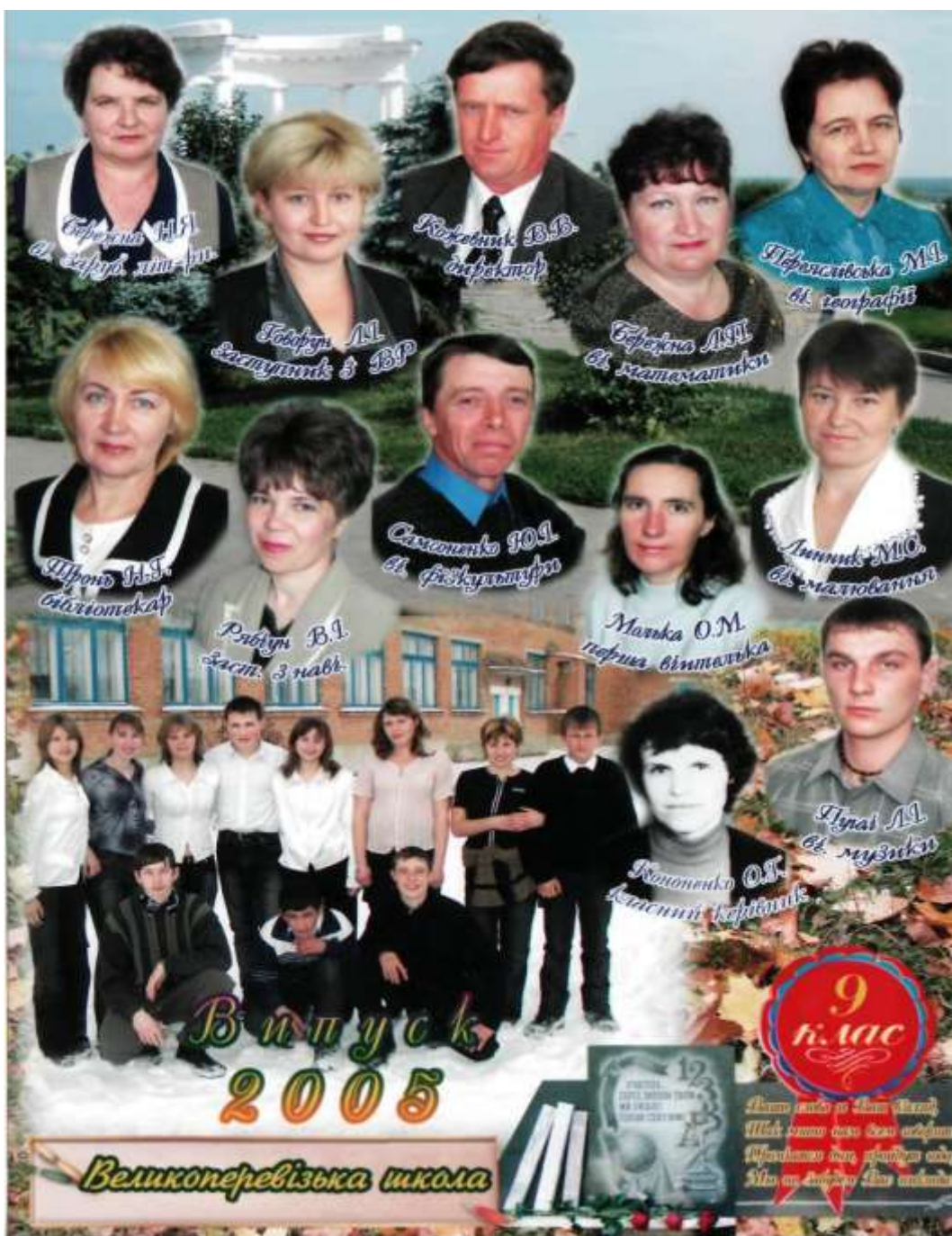
*Випускники 2003/2004 навчального року. Кл. керівник Н.Г.Тронь*



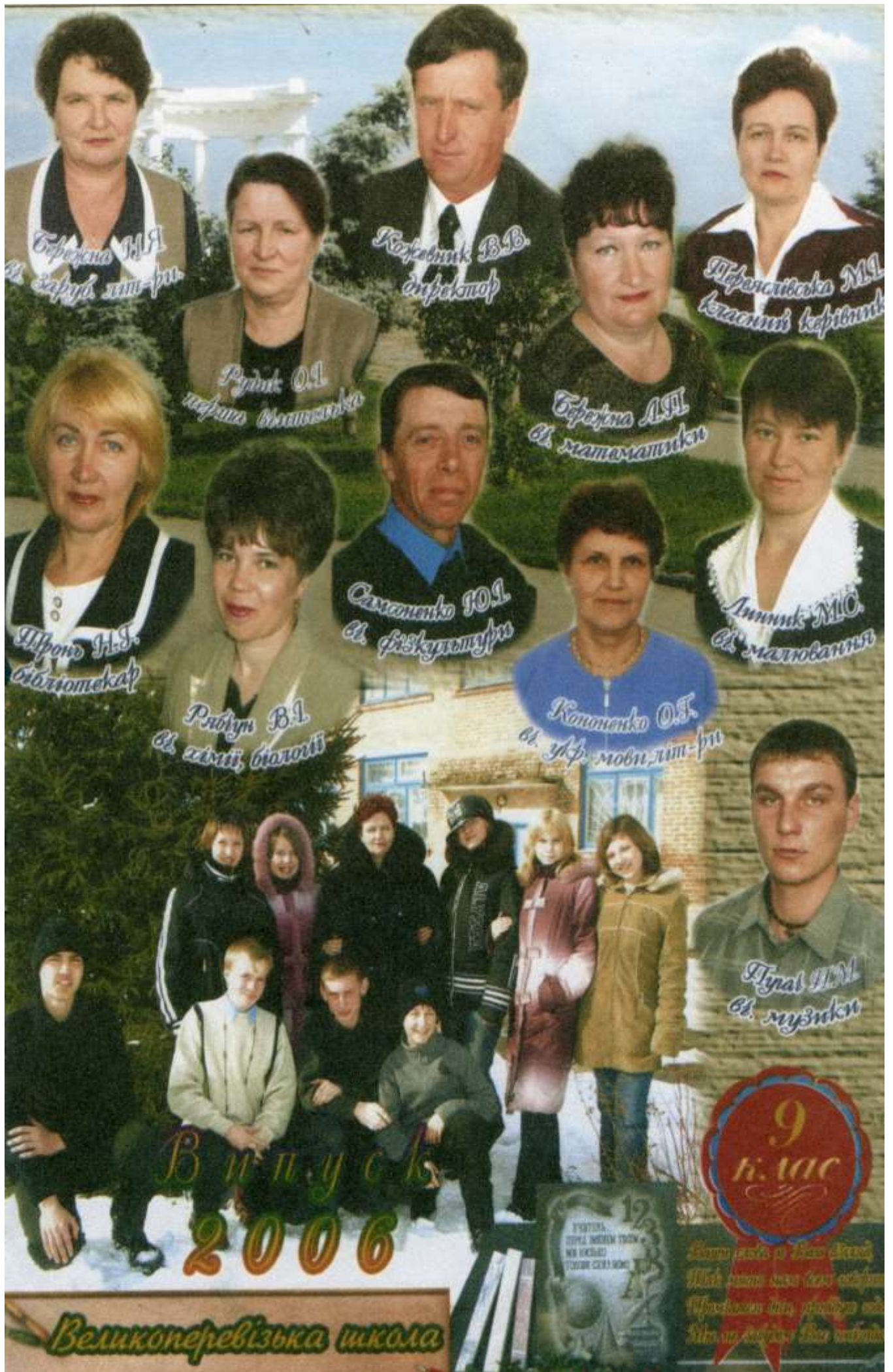


Майбутні випускники 1985/1986 навчального року.

Кл. керівник Г.В. Весна







Бережна М.І.  
з заруб. літ-ри

Кожанник В.В.  
директор

Піддубецька М.І.  
класний керівник

Рудик О.І.  
українська

Бережна А.М.  
з математики

Шпорт І.І.  
бібліотекар

Самченко Т.О.  
з фізкультури

Линник М.О.  
з мовознавства

Рябіш В.І.  
з історії, біології

Конюшенка О.К.  
з укр. мови, літ-ри



Турал П.М.  
з музики

Випуск  
2006

9  
к. клас



Сьогодні це наш день  
Між нами вже був час  
Щоб бути їм, студентами  
Іти на заняття і на заняття

Великоперевізька школа





*Випускники 2006/2007 навчального року, кл. керівник Н.Я. Бережна*



*Випускники 2008/2009 навчального року, кл. керівник Л.П. Бережна.*

